

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.DDDLNF.COM

SVEICAM MĀTES DIENĀ!

[..]

Jo es zinu, māt, ka nav nevienas
Uz šīs zemes, kas ap sauli trauc,
Kam tik dārgas būtu manas dienas,
Kas tik mīļos vārdos mani sauc.

Jo es zinu, gaišs ja ceļu mīšu,
Šalks kā pali tavā sirdī prieks,
Jo es zinu, ja es pakritīšu,
It kā aizšauta tā naktis kliegs.

Leonīds Breikšs

Ar šīm skaistajām Leonīda Breikša dzejas rindām
sirsnīgi sveicam visas “DDD” lasītājas – mātes –
svētkos. Lai gaiša un mīlestības pilna Mātes diena!

“DDD” redakcija

Šajā numurā lasiet!

PILSONĪBA

→ 3. lpp.

LAIKS ATSAUKTIES PUTINA AICINĀJUMAM

→ 3. lpp.

VAI LATVIJA SPĒS PĀRVARĒT “DIŽKIBELI”?

→ 4. lpp.

VĒSTĪJUMS “GUDRO” SANĀKSMĒ

→ 7. lpp.

ZAĻĀ GRĀMATA

8. lpp.

LATVIEŠU BĒRNI CĪNĀS PAR LATVIETĪBU

Saruna ar bilingvālās izglītības iestādes skolotāju **Elīnu Krauju** (skolotājas vārds ir mainīts)

DDD: *Kā nesen notiku-
šais referendums par krievu
valodu kā otro valsts valodu
ir ietekmējis situāciju skolā,
attiecības starp latviešu un
krievu skolniekiem?*

Elīna Krauja: Strādā-
ju gan latviešu skolā, gan
skolā ar bilingvālās izglītī-
bas programmu. Novēroju,
ka par referendumu vai-
rāk un aktīvāk izteicās tie
skolnieki, kuriem vēl nav
18 gadi un kuri nevarēja
balsot. Latviešu skolēni
viennozīmīgi un nepārpro-
tami parādīja, ka latviešu
valodai jābūt vienīgajai
valsts valodai.

Interesanti, ka mazā-
kajās klasēs, kurās ir gan
latvieši, gan krievi, saru-
nas par šo tematu beidzās
gandrīz ar kautiņu, jo lat-
viešu skolēni neslēpj savu
nepatiku pret krievu valo-
du. Bērniem ir skaids – ja
krievu valoda kļūtu par
otru valsts valodu, latviešu
valoda principā vairs ne-
tiktu lietota, visiem latvie-
šiem būtu jārunā krievu
valodā, visi uzraksti būtu
tikai krieviski.

DDD: *Kā norit ikdienas
dzīve skolā, kur kopā mā-
cās latvieši un krievi?*

E.K.: Ikdienā starpbrī-
žos latvieši saka krieviem,
ka viņiem jābrauc mājās,
ka šī ir latviešu zeme, ka
šeit jārunā tikai latviešu
valodā. Ir gadījumi, kad
latvieši arī fiziski iekausa
kādu krievu bērnu, kurš

negrib vai vēl nav labi ie-
mācījušies runāt latviski.

DDD: *Par kāda vecuma
bērniem ir runa?*

E.K.: Visasākā vārdu
pārmaiņa ir ceturtās klases
skolnieku starpā. Biling-
vāli mācot, līdz ceturtajai
klasei skolotājam jāpārlie-
cinās, ka visi bērni – gan
latvieši, gan krievi – saprot
mācību vielu. Pēc ceturtās
klases jau viss mācību pro-
cess notiek tikai latviešu
valodā. Tā kā ceturtā klase
ir svarīga robeža, tur arī
jūtami vislielākie un asā-
kie konflikti, kaut gan arī
vecākajās klasēs konfliktu
starp latviešiem un krie-
viem netrūkst.

Stundu laikā situācija ir
mierīgāka, bet starpbrīžos
gan bieži no latviešu puses
dzirdams: *brauc mājās!* Kā
jau teicu, nākas arī izšķirt
fiziskus konfliktus.

INTEGRĀCIJA IR ABSURDS

DDD: *Pēc referenduma
politiķi ar jaunu sparu
runā par integrāciju un
meklē veidus, kā jau savu
neloyalitāti parādījušos
kolonistus atkal mēģinātu
padarīt par uzticamiem
Latvijas pilsoņiem. Vai, ta-
vuprāt, jaunieši, kuri mā-
cās vienā skolā, ir gatavi
sadzīvot?*

Turpinājums 4. lpp.

**Cīnoties pret padomju okupantiem,
partizāniem līdzī mežā devās arī bērni.**

**Brāļi Uldis un Valdis Reitāli
1950.gadā Cēsu apriņķa mežos.**

Foto no grāmatas “Nezināmais karš.
Latviešu nacionālo partizānu cīņas pret padomju
okupantiem 1944-1956” otrā, papildinātā
izdevuma, kas nācis klajā šā gada 26.aprīlī.

SIT TOS, KAS ĻAUJAS!

Saruna ar Valsts valodas centra Kontroles nodaļas vadītāju **Antonu Kursīti**

*Turpinājums no
iepriekšējā numura*

VALSTS UZSPIEŽ KRIEVU VALODU

DDD: *Jūs taču piekrītat,
ka reāli šis krievvalodīgais
kontingents tiek izmantots
kā Krievijas piektā kolon-
na?*

Antons Kursītis: Nu,
protams. Un kāpēc lai ne-
izmantotu, ja tas labi iz-
dodas?! Katrs spēlē savu
lomu. Uz katra kakla at-
radīsies sēdētājs, ja atļaus
to darīt, – ērtāk taču tiem,
kas sēž citam uz kakla, ēr-
tāk runāt krievu valodā, ja
viņiem to atļauj. Diemžēl

ir pat valsts iestādes, ku-
ras dažādos bukletos un
izdales materiālos izplata,
būtībā uzspiež informāciju
latviešu un krievu valodā.
Normatīvie akti atļauj jeb-
kuru publisko informāciju,
pēc pieprasījuma, izsniegt
jebkurā svešvalodā – viss ir
normāli, tā tam arī jābūt.
Taču diemžēl nav reti tādi
gadījumi, kad valsts iestā-
des uzspiež krievu valodu
līdztekus valsts valodai.

DDD: *Tas taču ir pārkā-
pums?*

A.K.: Tas ir Valsts valodas
likuma pārkāpums, ja šī in-
formācija tiek uzspiesta sa-
biedrībai pieejamās vietās.

DDD: *Kā pastkastītēs,
piemēram?*

**“Ja jau Vācija un visas lielās ES valstis
no Latvijas pieprasa nez ko – sadzīvot,
saliedēt, integrēt – tad, lūdzu, parādiet
piemēru, pieņemiet viņus pie sevis,
kaut pusmiljonu!”**

A.K.: Par pastkastītēm
ir mazliet sarežģītāk. Ja
tas bija saistībā ar Tau-
tas skaitīšanu – jā, tas ir
Valsts valodas likuma pārkā-
pums. Bet Administra-
tīvo pārkāpumu kodeksā
nav paredzēts sods par to.
Sods ir paredzēts tikai tad,
ja šī informācija tiek izpla-
tīta sabiedrībai pieejamās

vietās, pieņemsim, infor-
mācijas centros, uz ielas,
citur.

DDD: *Pastkastītē, nē?*

A.K.: Diemžēl pastkas-
tītē nav sabiedrībai pie-
ejama vieta. Likuma pārkā-
pums būtībā tas ir, bet
soda nav.

Turpinājums 5. lpp.

LAIKRAKSTAM “DDD” – 10 GADI! APSVEIKUMI

**Sveiki,
LNF un avīzes “DDD” komanda!**

Informācijas trūkuma dēļ, palaidu garām avīzes “DDD” desmit gadu jubileju. Labāk vēlāk nekā nekad, novēlu “DDD” avīzei veiksmīgu darbību ar neierobežotiem panākumiem tālā nākotnē. Reizēm dzirdu ka avīzes “DDD” saturs ir pārāk “sūrs”, toties šie pacifistiskie idioti neuzskata ka vietējās krievu lapeles, kurās latvieši tiek ik dienas nolaupāti vārdos, kas pārkāpj pieklājības normas, nav pārāk “sūrs”?... Būtu vēlams vicināt kabatlakatīpus lidostā, atvadoties no dažiem ārzemju latviešu *lubrakiem*, kuri ir maz ko sasnieguši savās iepriekšējās dzīves zemēs, bet paspējuši iebīdīties latviešu politikā un ekonomikā ar bezkaunību u un uzbāzību.

Norberts Klaučens
ASV

Cien. redakcija!

No sirds apsveicu jūs visus apaļajā jubilejā! Visus šos gadus, kā ASV, tā arī jau otro gadu Latvijā, ar lielu interesi pats lasu jūsu avīzi, kā arī pa šiem gadiem ieteicu to darīt daudziem citiem mūsu tautiešiem. Jūsu avīze personīgi man ir palīdzējusi tikt skaidrībā par daudzām lietām, uzzināju daudz, ko nevarēju iegūt no citiem avotiem. Paldies jums par jūsu konsekventu un nelokāmo stāju latviešu tautas interešu aizstāvēšanā! Vēlu veiksmi un panākumus jūsu tālākai darbībai!

Ar cieņu,

Konstantins Pupurs
CTAG Helsinki-86

Liels paldies par avīzi!

Sirsniņi sveicu 10 gadu jubilejā. Novēlu maksimāli ātru visu okupantu, kolonistu un to pēcteču patriekšanu no latviešu zemes!

Mareks Gabrišs
Latgalē

Lai viss, ko vēlaties – PIEPILDĀS.
Lai viss, ko darāt – IZDODAS.
Lai viss, ko gribat, ir SASNIEDZAMS.
Bet nekad lai nav tā, ka nav NEKĀ!

Vislabākie vēlējumi godātajam “DDD” lielajā jubilejā. Esiet stipri un nepagurstiet cīņā par latvisku Latviju, lai latvju tauta ir atkal kungi savā tēvu zemē. Lai piepildās DDD! Tad būsīm brīvi, nokratīdami okupantu jūgu. Daudz, daudz baltu dieniņu...

Lotārs un Stefānija Stūres
Tālajā Amerikā

Laikraksts “DDD” kā balzams dvēselei
Pēc taisnīguma izslāpušo tautu atveldzē!
Tauta lūko ceļu, kā izkļūt no okupantu dzirēm,
Kā izkļūt no viltus atmodas spēlēm.

Laikraksts “DDD” kā modinātājs zvana,
Lai iespēju izdzīvot visa tauta mana.
Paplašinot redzesloku Bezrobežībā,
Spēkus apvieno dekolonizācijai!

Godātie laikraksta “DDD” veidotāji!

Jūs sirsnīgi sveicu “DDD” jubilejā – Latvijas reanimēto sirdspukstu desmitajā gadadienā! Paldies par nepārvērtējamu darbu latviešu tautas glābšanai!

Lai mūsu nācijai izdodas sarūpēt skaistāko dāvanu Latvijai simtgadē – DDD!

Ar cieņu,

Eva Bule
Ludzā

Mušas uz banāna domā, ka tas pieder viņām

Doc. Dr. Valdis Šteins
Triju Zvaigžņu ordeņa komandieris

LATVIJAS DĒMONKRĀTIJAS (BEZ) SAIMNIECISKĀ SASTĀVDAĻA

*Turpinājums no
iepriekšējā numura*

CĒLONIS ESOŠAJAI SITUĀCIJAI

Cēlonis jāmeklē politiskajā struktūrā, kura ir radīta pēdējos 20 gados. Tieši politiskā sistēma diktē mūsu dzīvi. Šo problēmu es jau apskatīju rakstā “Zinātnes Gaismēnas

**“Mūsu zelts ir mūsu ģeogrāfiskais
novietojums un līdz ar to arī visa
Piejūras tautsaimniecība (ostas nevar
būt privātipašums, tā jau ir jūras
prihvatizēšana).”**

Latvijā” (“Zintnieks”, Nr. 361), un tas ir jautājums par sabiedrisko iekārtu, kādu esam radījuši Latvijā. **Tās atslēgas vārds ir DĒMONKRĀTIJA.** Mēs esam radījuši monstus – DĒMON-KRĀTIJU.

Latvijas politiskā elite globālās Eiropas Savienotā Valstu (ESV) elites virsvadībā ir izveidojusi briesmoni – DĒMONKRĀTIJU, un šis monsturs valda Latvijā. Pieminētās sekas ir arīdžan dēmonkrātiskas valsts raksturojošās pazīmes. Tas ir pūķis jeb drakons ar daudzām krāsainām galvām: nocērt oranžs, izaug zaļš, nocērt zaļš, izaug pelēkā un sarkanā, utt. Drakons, kurš, kā jau mūsdienu hameleons, ir apguvis arī makijažas jeb dekoratīvās kosmētikas mākslu, pārkrāsojas pēc politiskā gadalaika pieprasījuma. Pašizdzīvošanas instinkts – ja kāds iedomājas kādu galvu nocirst, izaug jauna. Process bezgalīgs, kamēr drakonam tiek “brīvprātīgi” pienesti upuri. Viņam tikai jāupurē un jāupurē – veselība, brīvība, laimība, valoda, zināšanas un aroda prasme. Kaut ko līdzīgu ASV radīja privāto Džekilas salas briesmoni – FRS (Jekyll Island Creatu-

re), kurš pēc tam, palaists dzīvē, nav apturams un nav iznīcināms. Pasaciņa par tautas demokrātiju ir domātu Mulķu zemes reņģēdājiem, kā teica divi visiem zināmi “politiklasiķi”.

KĀ RĪKOTIES?

Senais jautājums: bet ko mums darīt? Visiem jālec Daugavā vai arī ir vēl kāda izeja no šīs pekles?

Vispirms es gribētu izvirzīt stratēģiskus pasākumus, kurus var zināmā mērā jeb nosacīti nosaukt arī par mērķiem.

1. Pamazām jāmaina Pasauluzskats

Valdošais semītu tautu pasauluzskats jānomaina ar baltu tautu pasauluzskatu. Vienā teikumā to var definēt šādi: pieminēklis “Zelta teļam” ir jānojauc un dzīve jāveido saskaņā ar dabiskajiem Dieva likumiem. Atcerēsimies, kā rakstīti Tanakhā (konkrēti tās sastāvdaļā Torā): *kamēr Moše uzkāpa Sinajas kalnā, tikmēr viņa brālis Arons “uzblieza” pieminēkli Zelta teļam.* Tā arī mums, baltu tautām, līdzīgi kā Mošem ir jācinās par savu pasauluzskatu.

Katra senā tauta cīnās

sava veida, es nosauktu, Ekonomiskais darvinisms, kur hierarhiski visi barojas, atrodas bio-ekonomikas BARĪBAS KĒDĒ. Stiprākais aprij vājāko – nekādas līdzcietības. Brīvais tirgus visu noregulēs jeb aprīs visus, kas ir ārpus stiprāko hierarhijas.

Liberālismā nav nekādas sociālās atbildības. Nav tautas un nācijas interešu, ir tikai savas personiskās intereses, kuras tiek realizētas caur valsti. Daudzi runā par “sociālo progresu”, diemžēl to es nesaprotu, kas tas tāds ir, bet labklājība – visas tautas labklājība, nevis dažu izredzēto ģimeņu – tā gan ir mūsu virszdevums. Taču caur darvinistisko neoliberalismu tas nav iespējams.

Es gan uzskatu, ka jebkura ideoloģija, tāpat kā reliģija, ir sava veida varmācība pār prātu, tomēr arī saprotu, ka tautai ir jāsniedz zināma teorētiskā vērtību un prakses sistēma, pēc kuras tā vadītos savā ikdienas dzīvē, un kura atspoguļotos konkrētajā likumdošanā. Mūsu izcils prātnieks Alfrēds Ābele ieteic jauno sabiedrisko iekārtu nosaukt par “humanitārismu”, tāpat kā bija feodālisms, sociālisms, kapitālisms. Humanitārisma atbilstošā būtu humanitāristiskā jeb humanitārisma ideoloģija. Varētu jau piekrist, tomēr man būtu daži iebildumi. Proti – pret humānismu kā viduvējību triumfu. Viduvējību vara, vidusšķira vai vidusslānis, nesaprasts vidusceļš – tie ir jēdzieni un pasākumi, kuri neved mūs uz pilnveidošanos, bet mūžīgo samierināšanos. Vidusmēra cilvēks nekad neuzkāps Stikla kalnā, viņš vidusceļā teiks: tepat jau ir skaisti un jauki.

Par “demokrātiju” runājot, jāuzsver, ka tā ir pūļa vara. No vēstures mēs visi labi zinām – pūlis nobalsoja, ka Sokrāts ir slikts, un lika viņam izdzert indes biķeri, bet īstenībā aiz šā teātra stāvēja patiesie scenogrāfi, kas manipulēja ar grieķu demokrātisko pūli. Pūlim piemīt pūļa instinktu vara, pūlis orientējas uz sevi esošo zemāko instinktu mērogiem un to ir viegli vadīt. To ļoti labi ir aprakstījuši daudzi filozofi un sociālpсихologi savās grāmatās par pūļa psiholoģiju.

Sociālismu – komunisma pirmo fāzi – uz savas ādas esam pārdzīvojuši ar šķīrisko proletariāta diktatūras varu un aiz tās stāvošās komunistiskās partijas vadošo lomu, kura bija pat noformulēta “konstitūcijā”. Rasistisko nacismu jeb pilnā vārdā nacionālsociālismu arī mūsu senči ir pārdzīvojuši kā vājprātīgo varu. Jauno sabiedrisko iekārtu es gribētu saukt par NACIONĀLISMU. Attiecinot to uz Latviju – tur valdītu latviešu nacionā-

lā ideoloģija jeb Latvisms (E.Brastiņa termins), kurš automātiski nostājas pret globālismu un kosmopolitismu.

Latviešu nacionālā ideoloģijas pamatā ir latviešu nācijas īpatnība, savdabība, savveidība, unikalitāte, originalitāte, apdāvinātība, kura tiek attīstīta, neatmetot vispārcilvēcisko, un tā tiek izvēsta caur kultūras telpu. Nacionālā ideoloģija balstās uz kultūru tās visplašākajā izpratnē. Latvisms ir ideoloģija, kura dod iespēju brīvi atrasties latviešu nācijas Dieva dota- jam potenciālam.

Nacionālisms paceļ katru cilvēka personību, tas nav individuālisms – atsevišķu personu izraušanās, citus iespiežot bedrē. Nacionālisms ir katru cilvēka Dieva dotā potenciāla pārvēršana, realizēšana garīgā vērtībā. Tā nav humanitāristiskā sociālā nivelācija uz vidusmēru vai demokrātiskā uz pūļa zemāko individu, bet dotumu attīstība, nevis nolīdzināšana, augšupeja un nācijas talantības daudzpusīgā attīstība. Latviešu nacionālisms jeb Latvisms ir tautas atbrīvotā enerģija. Tas ir tas, ko filozofijā definē par nācijas dabisko talantību, jo latvieši ir tā saucamā dabiskā nācija (piemēram, ne kā šveicieši vai amerikāņi, vai angļi, vai *rusšķie*), turklāt ar tūkstošiem gadu senu vēsturi un fantastisku nācijas garīgo mantu pūru, tomēr diemžēl ar okupāciju un eiropocentrismu izplūdinātu kopapziņu un katru pašapziņu.

Protams, ka latviešu nacionālisms ir pavisam kas cits nekā liberālisms vai neoliberalisms, vai administratīvais sociālsociālisms un cita veida kapitālisms, vai sociālisms un nacisms. Automātiski latvismam pretī nostāties šovinisms, internacionālisms, antinacionālisms, kosmopolitisms un globālisms.

3. Konstitucionālās reformas

Jāpāriet uz bezpartiju parlamentāro demokrātiju. Jālikvidē daudzpartiju sistēma. Dēmonkrātija un mediokrātija jānomaina ar latviešu nacionālo Meritokrātiju un latviešu nacionālo Nookrātiju, kura realizētu dzīvē LATVISMU – latviešu tautas nacionālo interešu aizstāvību un virsvadību.

4. Ekonomiski jāveido valsts no jauna

Jārada Latvijas tautsaimniecība, kuru šobrīd eiropocentristi un svešzemnieki ir iznīcinājuši. Tas ietvers zināmu prihvatizēto uzņēmumu nacionālizāciju, bet vairumā nozaru tas būs jaunveidošanas process.

Turpinājums 6. lpp.

PILSONĪBA

Jānis Vrubļevskis

(Politiskā enciklopēdija, 534. lpp.)

1. **Pilsonība** – laikā un telpā noturīga personas juridiski politiskā saikne ar valsti.

2. Tā izpaužas valsts un pilsoņa savstarpējo tiesību un pienākumu vienotībā un pastāv, balstoties uz cilvēka faktiskajiem sākumiem ar valsti. Vienīgi savas valsts teritorijā pilsoņiem ir politiskās, pilsoņa sociāli ekonomiskās, civilās u.c. tiesības pilnā apjomā.

3. Savas valsts aizsardzībā pilsoņi atrodas arī, uzturoties ārvalstīs.

4. Savukārt vienīgi pret savu valsti pilsoņiem ir jāpilda pilns tādu pienākumu apjoms, ko neuzliek ne ārvalstniekiem, ne arī bez pavalstniecības (...)

“Latvijas valstij naidīgie elementi tomēr ir jāatsijā un nav jādod tiem tiesības postīt valsts sistēmu.”

5. Galvenā atšķirība starp pilsoni un ārvalstnieku (...) ir tā, ka pilsonim ir pienākums būt uzticīgam savai valstij un ievērot tās likumdošanu neatkarīgi no atrašanās savā valstī vai ārvalstīs.

Tāds pilsonības likums pastāvēja PSRS sistēmā (izdots 01.12.1978.)

Pilsoniskums – ir katra pilsoņa tiesību un pienākumu apzināšanās attiecībā pret valsti, sabiedrību un šķiru (šķira var būt arī tauta).

Pilsoniskumam vienmēr piemīt šķirisks raksturs, un tā ir svarīga cilvēka morālā veidola pazīme (...).

Lūk, tādas ir padomju sistēmas pilsoņu likumiskās normas, kuras no Krievijas iekļūdušie nepilsoņi nav gatavi ievērot. Viņi

saskata tikai savas personiskās “tiesības” sēdēt uz citu pleciem, pieprasot pilsonību, kuru ievērot nebūt netaisās. Mūsu valstij līdzīgu likumu kā padomju laika pilsonības likums nav jābaidās pieņemt. Kā redzams no PSRS pilsonības likuma, tad šis likuma formulējums norāda uz to, ka pilsonība ir pašas valsts iekšēja lieta un to nevar regulēt ar ārvalstīs esošām svirām.

Šis padomju laika pilsonības likums ir jānoliek iekļūdušajiem krievvalodīgajiem priekšā, lai to izlasa, tas jādod izlasīt arī Krievijas vēstniekam Vešņakovam – lai aizver savu muti! Vešņakovs ļoti uztraucās par lielo nepilsoņu armiju Daugavpilī, bet ir jāsaprot, no kurienes tie tur ieraušies. Ja ne no Krievijas, tad kāpēc nepilsoņi tik ļoti dārgi Krievijai? Viņa brau-

ciens pie tiem tikai norāda ciešo sakarību ar Krievijas politiku, pretējā gadījumā tā ir noziedzīga ieaūkšanās suverēnās valsts iekšējās lietās, kas paredz izraidīšanu no Latvijas.

Krievijas politiķi ir iedomājušies, ka šeit, Latvijā, bez 100 auniem visa tauta ir tikai vieni vienīgi auni. Neko teikt! Ļoti vēl jāšaubās, vai Krievijā ir stājies spēkā cits pilsonības likums. Tātad mums steidzīgi ir jāpieņem pilsonības likums, kas paredz pilnu kriminālbildību par likuma neievērošanu. Krievi to varētu saukt par raganu medībām. Lai sauc! Latvijas valstij naidīgie elementi tomēr ir jāatsijā un nav jādod tiem tiesības postīt valsts sistēmu. Bezpilsonību saviem tautas brāļiem

sadzīves kultūru mainīt.

Ar nožēlu jākonstatē, ka Rietumu sabiedrotie Baltijas valstis atdāvināja Staļinam kā atlīdzību par galvenā cīnītāja lomu pret kopējo ienaidnieku Hitleru. Bet Maskavas “ampelmanim”, žurnālistam Mamininam nav neērti Latvijas TV publiskā raidījumā Otro pasaules karu dēvēt par Lielo Tēvijas karu un rosināt pārrunas ar skolniekiem, lai varētu glorificēt 9.maija notikumus un attaisnot ambiciozus pasākumus ar sarkanajiem karogiem un alkoholiskajiem dzērieniem pie Pārdaugavas monstra. Tagadējā neatkarīgajā Latvijā krievvalodīgie (ar maziem izņēmumiem) negrib saprast latviešu tiesības dzīvot savā valstī (kā pamatnācijai) ar savu valodu, vēsturi, nacionāli politiskām vērtībām, nevis turpināt pakļaušanos padomju Maskavas internacionālismam, lielkrievu autoritārismam un visat-

Krievija ir devusi, lai mūsu zemei apgrūtinātu realizēt tiesības viņus izraidīt uz Krieviju, tomēr nevar dot pavēli tos uzņemt pilsonībā. Būdams vizītē Daugavpilī pie saviem dzimtas valodas brāļiem, Vešņakovs tomēr nepateica: “Bratci, pajeģim domoi!” (“Brāļi, brauksim mājās!”) Tātad tur bija ieradies kūdīšanas nolūkos.

Vai mūsu tauta izies bez Kosovas?

Ceļš uz Kosovu ir iesācies, un Latvijas novads – Latgale – jau pierādīja pakļaušanos savas tautas krustā piesīšanai un nāvei, bez pretošanās. Latgalieši nav sapratuši, ka, nododot savu valodu, tiek nodota arī pati tauta un līdz ar to arī Latgales zeme. Vai mēs, pārējie Latvijas novadu latvieši, spēsim noturēt Latgali? Iespējams, nē, jo mēs nespējam nosargāt arī Abreni, kurai nebija isti izteiktas prasības, kam piešķirt. Krievijas okupācijas gājienam mēs vēl nespējam pretoties, tad kāpēc mūsu tautai ir uzlikts tāds krusts: iet aizstāvēt citu tautu intereses, ja tie nepalīdz aizstāvēt mūsējās?

Vēl sliktāk būs tad, ja latviešu tauta sastāvēs no krievu piedāvātā kokteiļa. Mums agrāk vai vēlāk būs jānoteic, ka esam tauta ar savu valodu, savu zemi, savu valsti, un šeit nekādas citas valodas un valdīšanas nebūs. Bet, ja mūsu valdība nav tādu, kas to spēj izrunāt, tad tāda valdība mums ir lieka.

Pēc tautas nobalsošanas atklājās (pēc manām domām):

* **ka nepilsonis**, sveštautietis, žids Lindermans ir persona, ar ko pašreizējā

ļautībai, kas bija vērojams visās PSRS republikās.

Izrādās, ka tik ļoti daudz pieminētie “cilvēktiesību pārkāpumi” Latvijā, pilsonības nedāvināšanu ieskaitot, tomēr ir pieciešami, salīdzinot ar iespējamo “glābšanos”, t.i., atgriešanos etniskajā dzimtenē Krievijā, atsaucoties Putina aicinājuma...

Saeimai jāpieņem likums, ka par smagiem kriminālnoziedzīgiem, necieņu pret Latvijas valsti un tās simboliem (karogs, himna, pieminekļi u.tml.) pilsonība jāatņem un krievvalodīgie jāizraida no valsts, nevis par valsts līdzekļiem jāuztur komfortablos cietumos. Tāpat gaidu valdības orgānu stingru rīcību par to bezatbildīgo personu sodīšanu Drošības policijā un SAB, kuri pieļāva nepilsoņa Lindermans aktivitātes parakstu vākšanā par referendumu (referendums valstij izmaksāja 1,7 miljonus latu).

valdība risina sarunas par mūsu tautas nākotni,

* **ka Rīgas pilsētas galvenā persona Domē** ir pretlatviski noskaņotais, “naturalizētais jaunpilsonis” Ušakovs, un tieši tas palīdz organizēt visus pasākumus pret latviešu tautu,

* **ka Krievijas okupācijas piekto kolonnu komandē** no Maskavas Latvijā pastāvošā Krievijas vēstniecība.

Vai nebūtu laiks pielikt punktu visām šīm izdarībām, jo vilcināšanās novedīs tikai pie arvien smagākām sekām?

Kas tad ir noticis pēc 18. februāra?

Noticis ir tas, ka latviešu tauta izteica neuzticību pastāvošajai valdībai, un tā nav pirmā reize. Arī es balsoju ne jau pret krieviem, bet gan pret iespējam pastāvošajai kliķei izlemt tautas likteni – būt vai nebūt.

Atskatīšanos pagātnē iesāku ar 1991. gadu tikai tāpēc, ka toreiz pasaules redzējums un visa latviešu tauta tika piemānīta. Esam aizmirsuši, ka Latvijas PSR Augstākā Padome nihilistiski ignorēja **Latvijas Republikas Pilsoņu Kongresa** balsošanu, kuram bija visas tautas dotā uzticība – sastādīt jaunu parlamentu. Vai esam aizmirsuši, ka visai latviešu tautai atņēma tās mantojumu – **Tautību**, un visas nederīgās atbīras no citām tautām sabēra vienā maišā Latvijā. Vai tad tie, kas tika piejaukti savu kultūru ir parādījuši? Tagad nodevēji *funktierē*, kādas neietības vēl pielietot un kā paslēpt savus noziegumus pret latviešu tautu.

VĒSTULES

Latvijas ceļš uz deģenerēšanos

Mūsdienu Rietumu pasaule rada izvirtības un bezdvēseliskas seksa bakhālījas. Sabiedrībai visos “mākslas” žanros un masu “kultūras” veidos tiek uzspiests seksisms, vulgaritāte, izrotāta pornogrāfija. Latvijas “praidi” jeb lesbiešu-pediņu saieti ataino degradēto valsts stāvokli. Normālās jeb dabiskās dzimummorāles aizstāvji ļoti pamatoti norāda, ka atkāpe no tās nozīmē deģenerēšanos un kultūras bojāeju.

Latvijas skolās sāk mācīt, ka viendzimuma attiecības esot normāla lieta. Tiek ieguldīti naudas līdzekļi, lai ražotu literatūru šīs “normālās lietas” propagandēšanai. Gandrīz katrā TV seriālā tiek iesprausts kāds tēls – pediņš vai lesbiete. Tāpat TV rāda seksa filmas, kurās redzamas ainas ar brutālu kopošanos. Kas notiek, ja šādām tieksmēm pakļauj vēl nenobriedušu pusaudzi vai bērnu? ASV socioloģijas pētnieki secina: “Seksuālās uzvedības stils neveidojas vienā dienā, un izveidojies tas vairs nav radikāli grozāms.”

Arnīs

Pa Pleskavas šoseju – kaut vai kājām...

Senlatvieši teica: “Kas kaunu neprot, tas bada nemirst...” Pēc šāda principa dzīvo kļaidoņi, kuriem nav ne dzimtenes, ne mājas, kā ždanokas, lindermani, un 16. martā viņiem pievienojās vēl viens “bezpajumtnieks” – Korens. Labi, ka bija cilvēks, kurš šos “kļaidoņus” nolika pie vietas, kad viņi nekaunīgi 16. martā pie Brīvības pieminekļa, kur notika latviešu leģionāru piemiņas pasākums, atstāja savu dražu. Tikai jājautā, kur bija policisti, ja šie nekaupas tik brīvi varēja nokļūt pie Brīvības pieminekļa un tik ilgu laiku netraucēti tur “darboties”?

Šiem nožēlojamiem cionistiem jāatgādina, ka viņu patiesā dzimtene ir Izraēla. Taču, ja vēlas krievu valodu, tad tepat blakus ir Pleskavas šoseja – kaut vai kājām uz savu izredzēto krievisko paradīzi. Lieciet mieru latviešiem! Un ar savu nekaunīgo, zemisko uzvedību neapkaunojiet arī savu tautu – tos žīdus, kuri dzīvo savā Dzimtenē, nejaucoties citas tautas un citas valsts dzīvē. Dēļ cionistu naida kurināšanas jau cietuši nevainīgi žīdi (Francijā tika nošauti trīs skolēni un skolotājs).

Pareizi teica vēsturnieks U. Neiburgs – kamēr šeit, mūsu Latvijā, būs šie iekļidēni un ienaidnieki (ne tikai šie trīs cionisti), kuri prasa krievu valodu un cenšas diktēt savus likumus, mums miera nebūs.

Aicin visus latviešus būt modriem un pēc iespējas ātrāk padzīt kļaidoņus no mūsu valsts!

M.Z.
Represētā

PS. Televīzijas Baltijas Pirmajā kanālā krievi katru vakaru pārraida reklāmu, kurā skan aicinājums iet visiem pie notāra parakstīties par Saeimas nomaīņu Latvijā. Tā, lūk, krievi “rūpējas” par mums!

M.Z.

Melnie kraukļi

Melnais Kārlis? Varbūt precīzāk – *Melnais krauklis?* Latviešu tautai viņi visi ir *melnie kraukļi*, kuri plēš tautas miesu. Izlasīju viņa interviju, kurā tā saslavinājies, ka gandrīz jāuzskata par tautas “varoni”. Nu, tad palūkosim, ko tad šis tādu varonīgu izdarījis. Petīju un lūkoju, bet pat ar palielināmo glāzi (lupu) neko nevarēju saskatīt, kas būtu kalpojis latviešu tautas attīstības labā. Ilgus gadus Saeimā sutinājis savu pēcpusi un snauduļoļis, reizēm uzmezdams skatu ikšķim, lai zinātu, kur pogu spiest – un tas arī viss. Citīgi piedalījies procesos, kas līdz tādām stāvoklim noveduši latviešu tautu un Latvijai. Okupācijas seku legalizēšana, tautsaimniecības un lauksaimniecības sagrāve, Latvijas iztirgošana utt., u.tip. Vienā vārdā sakot – genocīds pret latviešu tautu!!!

Kārlis būtu kļuvis par patiesu tautas varoni (bez pēdīnām), ja citīgi būtu skaidrojis Eirokolhoza birokrātiem un mietpilsoņiem Latvijas un latviešu tautas patieso stāvokli, ņemot talkā gan starptautiskos likumus, gan Konvencijas, Ētiku, morāli utt., it sevišķi to valstu vadītājiem, kuri ieņēma Latviju bolševikiem rīklē.

Tagad, kad vilki jau aitās, šis “varonis” mēģina apvārdot zobus šiem vilkiem, lai tik briesmīgi neplēš. Smieklīgi!

Un kāda velna pēc tiem jāmācās latviešu valoda?! Viņu vienīgais pienākums – ātrāk aizvākties no mūsu zemītes! Ja Kārlis būtu pildījis savu pienākumu pret latviešu tautu, Eiropa šodien mūs ļoti labi saprastu. Un, ja viens otrs nesaprastu, tam iebāzta ģimī šos pašu pieņemtos likumus un Konvencijas.

Šaubos, vai mūsu Saeimas *Melnie kraukļi* pēc tik ilgas un cīnīgas rāpošanas maz vairs spēj uz savām kājām nostāvēt. Nožēlojami, bet fakts, ka bez Eirokolhoza stutes laikam jau vairs nevar!

Georgs Z.

LAIKS ATSAUKTIETIES PUTINA AICINĀJUMAM

Miervaldis Ceimurs

½ latvietis un ½ līvs
Dundagas novadā

Intervijās ar krievvalodīgajiem “cilvēktiesību aizstāvjiem” un daudziem Latvijā iebraukušiem vai iesūtītiem migrantiem, kā arī padomju armijas demobilizētiem virsniekiem un viņu ģimenes locekļiem dzirdams un jūtams, ka viņi nav sapratuši un negrib saprast tās politiskās un juridiskās izmaiņas valstiskajā struktūrā un sadzīvē, kas notika Latvijā 1990.–1991. gados, kad valsts, kuras pamattauta ir latvieši, atguva valstisko neatkarību un tauta varēja sākt atkal dzīvot pilntiesīgu, ar Maskavu nesaistītu dzīvi.

Iebraucējiem – šiem komunistiskās ideoloģijas un lielkrievu pārkuma un visatļautības teorijas pārņemtajiem – vajadzēja savu pasaules uztveri un

sadzīves kultūru mainīt. Ar nožēlu jākonstatē, ka Rietumu sabiedrotie Baltijas valstis atdāvināja Staļinam kā atlīdzību par galvenā cīnītāja lomu pret kopējo ienaidnieku Hitleru. Bet Maskavas “ampelmanim”, žurnālistam Mamininam nav neērti Latvijas TV publiskā raidījumā Otro pasaules karu dēvēt par Lielo Tēvijas karu un rosināt pārrunas ar skolniekiem, lai varētu glorificēt 9.maija notikumus un attaisnot ambiciozus pasākumus ar sarkanajiem karogiem un alkoholiskajiem dzērieniem pie Pārdaugavas monstra. Tagadējā neatkarīgajā Latvijā krievvalodīgie (ar maziem izņēmumiem) negrib saprast latviešu tiesības dzīvot savā valstī (kā pamatnācijai) ar savu valodu, vēsturi, nacionāli politiskām vērtībām, nevis turpināt pakļaušanos padomju Maskavas internacionālismam, lielkrievu autoritārismam un visat-

Ja savulaik Putins prata savaldīt šo provokatoru, kāpēc to nedara arī šejieniēši?

Latviešu vairākums pamodās referendumā, tad laiks nu reaģēt arī runasvīriem!

MAIJA ZIEDI

No izskata tik trauslas
Kā smalkas niedres vējā,
Bet kas par drosmi dvēselē
Šīm dažām skaistām meitenēm!

No tām var droši mācīties,
Kā milēt savu Dzimteni.
Tik bezbailīgam allaž būt
Ne katram latvietim ir dots!

Sirds daudziem gavilēs tad skanēja,
Un acīs sariesās vēl asaras,
Kad gāja nolikt sēru ziedus
Šīs trauslās meitenes –
Pie lielā okupantu monstra!

Tas vilku bars, kas ālējās visapkārt,
Var iedzīt bailes Čingis-Hanam,
Bet ne jau latvju meitenēm
Un viņu sargam – Gardam!

Lai dzīvo latvju zeltenes
Un zēni, kas tām līdzās!
Nevienam Latviju tie neatdos –
Lai necer nemaz vilku bars!

Lidija

SAPĀROŠANA?

Sveicināti, mūsu avīzes veidotāji!

Brāļu kapos Rīgā staļinisti pārraksta vēsturi. Pēc Otrā pasaules kara Sarkanarmiju (laupītājus un izvarotājus) Staļins ar Višinski pārkristīja par Padomju armiju, un kopš 1947.gada 23.februārī tiek svinēta Padomju armijas diena. Kritušos nepārkristīja!!! Brāļu kapos Rīgā Mātes tēlam izrāva krustu, no vārtiem norāva Latvijas ģerboni un sāka stādīt viņiem sarkanas piecstaru zvaigznes pierē (ģenerāļa Bolšteina rinda).

Divdesmitajā it kā neatkarības atgriešanas gadā uzradās arī Rīgā staļinisti, tikai ne pie esošajām okupantu paliekām, bet Brāļu kapos – latviešu svētvietā sapāro Brīvības cīnītājus ar Brīvības iznīcinātājiem, vienkārši integrējot (tagad lamu vārds), apmainot plāksni – krustu pret zvaigzni. Domādams neizdomāsi!

Lūgums. Varbūt Jūs vai lasītāji zina mūsu staļinistus, kas ne tikai pīrgājas par Varoņiem – kritušajiem par Latviju. Zemskums pastrādāts tautas uzceltā un godātā Svētvietā!

Vēlu veiksmi un apliecinu cieņu
Jūsu svētigam darbam!

Harijs Gunars
Lēdurgā

AK, MANA ZEME, LATVIJA!

Ak, mana bērnības zeme, manu sapņu zeme, Latvija! Kur esi tu ar savu darba tikumu, dziesmām un rotaļām (sanākot talku un svētku dienās)?!

Skolā dziedājām:
*Esam visi viena saime,
Tēvu zemes jaunatne.
Vienotībā mūsu laime,
Tautai droša nākotne!*

Kas esi tu, šodienas latvieti? Ne tev vairs darba tikuma, ne goda. Savā āža balsi blēj Eirovizijā un pieņem visu bez jebkādas kritikas – kā “mākslas” augstāko sasniegumu.

Globalizētās pasaules humanitāte, cilvēktiesības un pienākumi ietver tikai savu personisko interešu apmierināšanu, pazemojot citus, jo jūties taču pāraķs...

Kur esi palikusi, mana senču zeme, Latvija!

Lilija Treice

LATVIEŠU BĒRNI CĪNĀS PAR LATVIETĪBU

Turpinājums no 1. lpp.

Elīna Krauja: Nevaru viennozīmīgi atbildēt, jo brīžiem šķiet, ka jā, taču īsos miera periodus pārtrauc savstarpēji strīdi, kas radušies tieši par nacionālajiem jautājumiem. Par vienu esmu pārliecināta – miers starp abām grupām ir relatīvs. Vajag ļoti maz, nelielu grūdienu no ārpus, lai latviešu un krievu bērni saietu naidā. Man gan jāatzīst, ka bērnu savstarpējās attiecības atšķiras no pieaugušajiem, kuri uz lietām skatās savtīgāk. Bērni māk draudzēties, taču latviešu valoda latviešu bērniem ir pirmajā vietā. Bērni spēlējas kopā, bet, ja tiek aizskarts nacionālais jautājums, tad, esmu pārliecināta, sāktos kautiņš un skolēni pat būtu gatavi ņemt šautenes rokās.

DDD: Vai skolā pietiekami daudz tiek runāts par patriotiskiem jautājumiem?

E.K.: Skolā, kurā strādāju, iespēju robežās bērniem tiek mācīts patriotisms, vismaz tādā līmenī, kā to saprot lielākā daļa sabiedrības. Krievu bērni zina Latvijas himnu, pazīst karogu. Ir gan dīvaina sajūta, kad jāklausa, ka, piemēram, par Latvijas ka-

rogu runā krieviski, nevis latviski.

DDD: Jūs strādājat arī latviešu vidusskolā, kurā mācās tikai latvieši. Vai jaunieši apzinās, cik draudīgā situācijā ir latviešu tauta? Vai apzinās, no kuras puses ir apdraudējums?

E.K.: Domāju, ka apzinās. Atceros, kā pirms referenduma viena mana skolniece bija tik neapmierināta ar notiekošo, ka skaidri pateica: *ja kāds mani kaut kur, piemēram, kafejnīcā mēģinās apkalpot krievu valodā, es tādu traci sacelšu, ka panāksu tā cilvēka atlaišanu!* **Esmu pārliecināta, ka tad, ja kāds jauniešiem teiktu, ka jāiet cīnīties, jāiet karot par savu tautu, viņi to darītu.**

DDD: Vai latviešu skolotājam ir viegli strādāt klasē, kur ir gan latviešu, gan krievu bērni? Kādas ir attiecības ar krievu bērnu vecākiem?

E.K.: Man nav bijuši nepatīkami piemēri saskarsmē ar krievu bērnu vecākiem. Reiz gan kāda māte mēģināja runāt ar mani krieviski, bet es principā runāju tikai latviski. Jāatzīst, ir grūti kādreiz noturēties, lai neatbildē-

tu krieviski. Nepārtraukti sevi jākontrolē, jo darba steigā kādreiz būtu vienkāršāk visu izskaidrot krieviski nekā tērēt laiku, lai savā priekšmetā vēl paralēli mācītu latviešu valo-

ka tiem cilvēkiem ir kāda īpaša spēja pakļaut mūs, latviešus, sev. Jāatzīst, ka latviešiem ar steigu jātiek valā no pārspīlētās un sevi iznīcinošās pieklājības, ko mēs izrādām pret visa ve-

“Par vienu esmu pārliecināta – miers starp abām grupām ir relatīvs. Vajag ļoti maz, nelielu grūdienu no ārpus, lai latviešu un krievu bērni saietu naidā.”

du. Diemžēl ir situācijas, kad krievu bērni nevis aiz nevarēšanas, bet negribēšanas nerunā latviski. Tas ir tāds viņu princips – pēc iespējas mazāk runāt latviski.

DDD: Jā, viņi negrib...
E.K.: Nevis viņi negrib, bet viņi ļoti labi apzinās, ka mēs, latvieši, varam un pat labprāt runājam ar viņiem krieviski. **Viņiem ir lielāka izturība nekā mums, aizstāvēt savus principus un vērtības.** Kā citādi izskaidrot to, ka maza meitenīte, kura ļoti labi zina latviešu valodu, vienmēr tomēr mēģina uzsākt ar mani sarunu krieviski. Man ir bijuši gadījumi, kad neapzināti arī atbildu krieviski. Brīžiem šķiet,

cuma krievvalodīgajiem.

DDD: Vai redzat kādu risinājumu, lai latviešu tauta atkoptos un kļūtu atkal par saimniekiem savā zemē?

E.K.: Situāciju var mainīt tikai kāds ļoti radikāls risinājums – viņiem jābrauc prom.

Skolotājam skolā ar bilingvālo programmu ir jāizdara izvēle: dažreiz runāt krieviski, lai skolēniem būtu normāls izglītības līmenis, kas savukārt ietekmē to, cik liela būs skolotāja alga, vai arī nacionālie principi. Es personīgi esmu izdarījis savu izvēli – runāt tikai un vienīgi latviski!

Intervēja Liene Apine

VAI LATVIJA SPĒS PĀRVARĒT “DIŽKIBELI”?

Jānis Rolavs

Anglijā

Latvija ar grūtu parādu nas-tu un okupācijas palieku bie-diem pašlaik ir nonākusi grūtā stāvoklī. Turklāt vēl ar lielas tautas daļas aizplūšanu uz ārzemēm dēļ lielā bezdarba un rūpnīcu trūkuma. Bez tam vēl daudzās atlikušajās fabrikās runā tikai krievu valodā, ko prasa darīt arī latviešu jauniešiem, kuriem skolās krievu va-loda nav mācīta. Liepājā viena firma uz durvīm pielīmējusi paziņojumu “Mēs suņu valodā nerunājam!”. Ja kāds grib viņiem ko pārnest, tad jāatzīst, ka latviešu valoda ir suņu va-loda...

Jāņem vērā, ka ar milzīgo izejošanas vilni, kā Valsts prezidents saka, paliek tukšas lauku sētas un pat veseli ciemati. No valsts aizbrauc visi jaunie – darba spējīgie vīrieši un sievietes, un Latvijā paliek vairumā gados vecāki cilvēki un pensionāri, kuru skaits ta-gad (uz 03.09.2011.) ir aptu-veni 479 400. Kas tad maksās valstij nodokļus, lai tā spētu atmaksāt parādus?

Stratēģiskās analīzes ko-misijas vadītājs, tagadējais izglītības un zinātnes ministr Roberts Kīlis publiski paus-tajā prognozē paredzējis, ka, iedzīvotāju skaitam samazi-noties, pēc pieciem gadiem notiks sistēmas sabrukums un pensijas nāksies aizstāt ar na-badzības pabalstiem (“Laiks”, Nr.35). Nelaime jau vēl tāda, ka bijušais Valsts prezidents Valdis Zatlers Maskavā (2010. gadā) steigā bija parakstījis līgumu, lai maksātu bijuša-jiem okupantiem par Krievijā

nostrādātajiem gadiem, kas Latvijai šogad izmaksās papil-du 11,5 miljonus latu. Valstij jāpabaro arī milzīgais ierēd-ņu skaits, kas vairumā neko daudz nedara, bet mirstīga-jiem, lai kaut ko pierēģistrētu vai iegūtu kādu apliecību, pie viņiem iznāk iet no Poncija uz Pilātu.

Pašreiz Latvijā vēl joprojām ir pārāk daudz bijušo okupa-n-tu un viņu ievesto “kriev-valodīgo”, kuros latvieši nu

“Bet galvenā nelaime Latvijā tomēr ir tāda, ka latvieši savu valsts namu sāka celt bez drošiem pamatiem – bez okupācijas seku likvidešanas, bez deokupācijas un dekolonizācijas.”

mēģina pielabināt un izdabāt viņiem. Bet krievi ar savu va-lodu grib uzņemties par Lat-vijas pārvaldniekiem un atgūt iepriekšējās privilēģijas. Bet ar to vien Latvijai vēl nepie-tiek – no Krievijas, Baltkrie-vijas, Ukrainas un Moldovas ieplūst viesstrādnieki. Bez tam vēl visi krievi, kas var Latvijā ieguldīt kādu lielāku naudas summu, var nopirkt īpašumus – viņiem tiek atļauts uzturēties Latvijā. Kāds gudrais kādā raidījumā pat teicis, ka vies-strādnieki būšot 100 000, viņi Latvijā iedzīvošoties, ar lai-ku apprecēšoties un palikšot pavisam. Valodas problēmas nebūšot!

Lielā korupcija Latvijā un miljonāru skaits (salīdzinoši

iedzīvotāju skaita ziņā) pār-spēj citas ES valstis, pat ASV, kuru kontos ieplūst nauda no “ofšorā” reģistrētiem īpašu-

piešķiršanas palīdzību radās “Saskaņas centrs” – noskaņo-juma un sadraudzības faktā ar Krieviju. Savulaik bijušā in-tegrācijas ministra Nila Muiž-nieka nešķīstās izdarības ta-gad ievērojusi arī Eiropas Sa-vienība un iedabūjusi Eiropas Padomes (EP) Cilvēktiesību komisāra amatā, lai pabeigtu savu iesākto posta darbu Lat-vijā, ko nebija spējuši panākt iepriekšējie komisāri.

Savā laikā Latvijā tika ru-nāts, ka integrēt tik lielu skaitu ir ļoti apšaubāma lieta – tagad integrācijas politika ir cietusi fiasko. Integrējot tik lielu oku-pantu skaitu, grūst Latvijas pastāvēšanas pamati. Māja, kas nav celta uz drošiem pa-matiem, konkrēti, uz latviskas Latvijas pamatiem, pamazām aiziet pa skuju taku, bet Lat-vijas varas vīri to nejut un ne-grib zināt.

Ar ASV, ES un Igaunijas palīdzību Latvija tika izvilkta no parādu bedres, bet pēc tam tā iekritusi parādu nātrēs, jeb “dižķibēlē”, un grūti atrast veidu, kā sabalansēt budžetu. Turklāt aizdoto naudu nedrīkst izmantot, lai uzlabotu ražoša-nu,

Turpinājums 7. lpp.

SIT TOS, KAS ĻAUJAS!

Turpinājums no 1. lpp.

Antons Kursītis: LR Ministru kabineta noteikumos Nr.130 ir septiņi lieli izņēmumi. Ja šī valsts un pašvaldību sniegtā informācija attiecas uz starptautiskajiem pasākumiem – tūrisma, preču apriti, ārkārtas situācijām, epidēmijām u.tml., tad līdztekus valsts valodai drīkst būt informācija arī svešvalodā. Pieņemsim, notiek kaut kāds remonts – labs piemērs Rīgas slimnīca – uzmanību, remonts tur un tur! Drošības apsverumu dēļ šie uzraksti var būt arī krievu vai kādā citā valodā, vienīgi valsts valodai ierādāma galvenā vieta. Bet citu informāciju valsts un pašvaldības iestādes drīkst sniegt citās valodās tikai pēc pieprasījuma, kas ir loģiski.

Lai neaizmirst šeit vienu citu problēmu – diemžēl krieviski runājošie izmanto šīs savas tiesības saņemot informāciju krieviski nesamērīgi un nepamatoti. Pieņemsim, zvani jeb izsaukumi ātrai palīdzībai vai policijai, vai saskarsme ar policiju, uzstāšanās tiesās utt. – visi cenšas lietot

drīkst būt svešvalodā, bet diemžēl daudz ir gadījumu, ka krievu valodas pašpieņemības apstākļos šajās lapās sniegtā informācija, kas skar sabiedrības likumīgās intereses, ir tikai krievu valodā, retos gadījumos arī tikai angļu valodā. Vēl ir arī cita problēma – internetā krieviski runājošie, kuri paši raksta un sniedz informāciju interneta vidē par savu uzņēmumu, pieļauj pārāk daudz kļūdu latviešu valodas lietojumā. Valodas lietošanas kvalitāte publikajā informācijā ir noteikti daudz zemāka nekā pirms 20 gadiem. Skatlogos varbūt mazāk – kāds latvietis jau veikālā atradies, kurš pateiks, kā jāraksta – kazu salons vai kāzu salons. Viena garumzīme – it kā nekas sevišķs, bet uzreiz mainās jēga, kādu salonu jūs apmeklējat.

Privātuzņēmumos (it sevišķi rūpniecības, būvniecības, transporta, vairumtirdzniecības nozarē), kuros absolūtais vairākums strādājošo ir krieviski runājošie, viss notiek krievu valodā – arī darba

manuprāt, tas ir absurds, ņemot vērā, ka pagājuši jau 20 gadi kopš neatkarības atjaunošanas.

A.K.: Par to mums ir bijušas lielas diskusijas ar Latvijas Darba devēju konfederāciju. Viņus uzklausa, jo tas ir diezgan liels spēks, kaut gan pārsvarā pārstāv krieviski runājošos lielos izņēmumos. Lūk, viņos ieklausās, un tāpēc arī bija šis ilgaus pārejas periods. Arī tagad privātuzņēmumos strādājošajiem valsts valoda jālieto tikai tad, ja šie darbinieki saskaras ar klientiem vai kārtot valsts noteikto lietvedību un sniedz informāciju valsts valodā. Bet, pieņemsim, atslēdznieks, šuvēja, santehniks un tamlīdzīgas profesijas – ja šie darbinieki strādā rūpnīcā un nesaskaras ar klientiem, tad viņiem valsts valoda nav jālieto. Tikai tad, ja šī persona strādā viena pati un priekšā nesēž administratore, kura pieņem pasūtījumus, tad ir jālieto valsts valoda.

Iepriekš tikai 7 procentiem no visu profesiju kopskaita bija jālieto valsts valoda, tagad šis skaits ir pieaudzis līdz 32–33 procentiem.

DDD: Būtībā sanāk, ka tieši tajos astoņos gados, kad Vaira Vīķe-Freiberga bija pie varas, nekas netika darīts?

A.K.: Ne tikvien, ka nekas – diemžēl valodas ziņā virzība bija uz sliktu pusi. Es domāju, viņa nesaprata reālo situāciju Latvijā. Ļoti daudzi Latvijas politiķi – tāds pats piemērs ir Nils Muižnieks – nav pietiekami ilgi dzīvojuši šeit, nav saskārušies ar šo okupāciju un ar tās saistītajām problēmām, viņiem no bērnu dienām nav bijusi uzspiesta krievu valodas lietošana un viņu domāšana ir pavisam citāda – kosmopolitiska no papēžiem līdz matu galiņiem, un tur nekas nav maināms. Viņi vienmēr, manuprāt, kalpos tiem stiprākajiem, spēcīgākajiem ārpusē, kuri tieši šādus kosmopolītus virza augstākajos amatos – nav svarīgi, vai tā ir Eiropas Savienība, vai kāda cita savienība, lai realizētu attiecīgu politiku, kas ir izdevīga lielvalstīm. Arī padomju laiks bija tāpat.

LAI VĀCIJA PIEŅEM KOLONISTUS!

DDD: Jūs diezgan bieži uzsverat, ka Latvijā notiek latviešu diskriminācija. Kā tā izpaužas?

Antons Kursītis: Jā, latviešu lingvistiskā diskriminācija noteikti notiek! Tā ir īstenība, kuru nevar mainīt no malas, jo, piemēram, darba kolektīvā privātuzņēmumos latviski runājošais bija, ir un paliks minoritāte – nemainīgi. Diemžēl arī no Eiropas Savienības, no EDSO ir spiediens – viņi negrib saprast reālo situāciju Latvijā.

DDD: Šeit tā ir pilnīgi atšķirīga nekā citur Eiropā?

A.K.: Protams. Vācijā sāk jau brēkt, ka turku pārāk daudz, bet īstenībā viņu ir tikai daži procenti. Vācijā dzīvo 80 miljoni iedzīvotāju, bet turki, kurdi, krievi ir tikai daži procenti. Nedrīkst būt vienādas prasības no Eiropas Savienības, ja ir tik ļoti atšķirīga etniskā situācija, vēsture.

DDD: Visbūtiskākā atšķirība ir tā, ka šī nenormālā etniskā situācija Latvijā ir izveidojusies starptautiska nozieguma rezultātā – pateicoties Latvijas okupācijai un ar to saistītajai kolonizācijai. Šis krievvalodīgais kontingents šeit ir ieradies okupācijas laikā no okupētajām valstīm, un līdz ar to šim pūlim arī domāšana atšķiras no ekonomiskajiem migrantiem citās Eiropas valstīs.

A.K.: Man ir pavisam nopietns priekšlikums – Eiropas Savienība patiešām varētu darīt visu iespējamo, lai šie krievvalodīgie iebrāucēji spētu pilnīgi brīvi pārvietoties uz Vāciju, jo uz Krieviju viņiem negribas braukt. Viņi ļoti labi saprot, kur ir labāk. Ja jau Vācija un visas lielās ES valstis no Latvijas pieprasa nez ko – sadzīvot, saliedēt, integrēt

– tad, lūdzu, parādiet piemēru, pieņemiet viņus pie sevis, kaut pusmiljonu! Un tādā gadījumā nekas Latvijai nenotiks, kā dažs labs pārspīlē, jo daudzās valstīs taču ir pat vēl mazāk iedzīvotāju. Galvenais – šī etniskā spriedze norims!

DDD: Protams, arī pašai Krievijai būtu vajadzīgi šie cilvēki, jo tur trūkst iedzīvotāju, taču tai vēl svarīgākas šķiet lielimpēriskās intereses, lai šeit, Latvijā, būtu pietiekama kolonna.

A.K.: Jā, un viņu intereses tiek realizētas tieši tajā posmā, kurš ir visvājākais, – visā Eiropas Savienībā visvājākais posms ir tieši Latvija. Kāpēc pie mums bija šis referendums, kāpēc tāds nebija (un nebūs)

ne Lietuvā, ne Igaunijā? Tur vispār tik tālu pat netiktu!

DDD: Tagad tiek vākti paraksti vēl apkaunojošam referendumam par pilsonības piešķiršanu visiem okupantiem...

A.K.: Tāpēc, lūdzu, cienījamā Vācija, nezin kāpēc tur Vizontāla centra meklēto kara noziedznieku ir mazāk nekā Latvijā?! Kaut gan iedzīvotāju tur ir vismaz 40 reizes vairāk nekā Latvijā. Kāpēc tad tur viņi nedarbojas tik aktīvi kā Latvijā? Kas vairāk pakļaujas, tos vairāk arī sit...

Turpinājums sekos

Intervēja
Līga Muzikante

“Viņi vienmēr, manuprāt, kalpos tiem stiprākajiem, spēcīgākajiem ārpusē, kuri tieši šādus kosmopolītus virza augstākajos amatos...”

savu dzimto valodu. Lai gan absolūtais vairums ir mācījušies latviešu valodu, bet nav iemācījušies vai negrib lietot. Un loģiski būtu tāds nosacījums – tagad mēs strādājam pie šīs problēmas – lai būtu vienots reģistrs visiem Latvijas iedzīvotājiem, īsāk sakot, lai jebkurš pašvaldības policists vai kāds cits darbinieks varētu uzreiz datu bāzē atrast, ka, piemēram, Ivanovs, Petrovs vai Bērziņš tādā un tādā gadā beidzis mācību iestādi Latvijas Republikā, vai arī kārtojis valsts valodas prasmes eksāmenu, vienalga kādā limenī, tad viņam ir jālieto valsts valoda, un valsts vai pašvaldības darbiniekam nav viņam jāsniedz atbilde krievu valodā.

DDD: Tas ir pareizi.

A.K.: Tas būtu tikai loģiski. Saprotiet, ir jāatspoguļo īstie ārzemnieki, kuri patiešām neprot mūsu valsts valodu, no tiem, kuri šeit jau visu mūžu dzīvo. Valstij ir šausmīgi dārga šī divpļūsmu izglītība, šī divpļūsmu informatīvā telpa. Ir paredzētas izmaiņas arī Elektronisko plašsaziņas līdzekļu likumā.

LATVIEŠI IR MINORITĀTE PRIVĀT- UZŅĒMUMOS

Antons Kursītis: Daudz sūdzību saņemam par privātuzņēmumu mājas lapām internetā. Arī tās līdztekus valsts valodai

sanāksmes, tāpat kā tas bija pirms 30 gadiem. Likums to atļauj – jātulko ir tikai tad, ja pieprasa kaut vai viens sanāksmes dalībnieks.

DDD: Vai ir tādi gadījumi, kad kāds darbinieks prasa savam darba devējam sapulcē runāt latviski?

A.K.: Kaut arī šāds likums ir spēkā jau no 2000. gada, gandrīz neviens nav pieprasījis tulkojumu valsts valodā. Darba kolektīvos šādas prasības ir ļoti bīstamas – šis cilvēks var tikt gluži vienkārši atbrīvots no darba, protams, par kaut kādu citu, sīku pārkāpumu. Toties šogad diezgan daudz šādu sūdzību mēs saņemam no dažādiem dzīvokļu, dārziņu kooperatīviem, jo tur cilvēki ir vairāk vai mazāk neatkarīgi. Viņu nevar atbrīvot – viņš ir un paliek kooperatīva biedrs, ja neizdara kaut ko šausmīgi sliktu.

Jāatceras, ka latvieši ir absolūtā minoritāte krieviski runājošajā darba tirgū. Rīgā iedzīvotāju proporcija ir 60 pret 40, bet privātuzņēmumos tā ir vēl dramatiskāka: 80–90 procenti krieviski runājošo pret 20–10 procentiem latviešu. Valsts un pašvaldību uzņēmumos tas ir pilnīgi pretēji, jo valsts valodu tur bija jālieto visiem jau nosacīti no 1992.–93.gada. Bet normās par valsts valodas lietošanu privātuzņēmumos līdz 2011.gada 1.septembrim bija pārejas periods.

DDD: Atvainojiet, bet,

PAMODĪSIMIES!

Labdien!

Nesen manās rokās nonāca daži “DDD” numuri, tostarp arī 2007.gada 12.numurs, un atmodināja kā no miega – **“DDD” UZVARA!**

Atļaujiet izteikt Jums apbrīnu un cieņu, un pateicību jūsu mātēm un tēviem. Viena cilvēka paldies, protams, ir par maz arī liecinieku Luīzes Živertes un Kazimira Džaparova ieguldījumam cīņā par taisnības uzvaru, neļaujot notiesāt “DDD”.

“Sāpīgi secināt, ka tik daudz dārgā laika, spēka un nervu šajos 20 gados izšķiests, uzklaussot, paklausot, skaidrojot, attaisnojoties – no tā cieta Latvijas attīstība. Pašiem savas vajadzības nācās atstāt novārtā. Un tā tas turpinās.”

Ir tik pamācoši izlasīt viņu liecības tiesā, iepazīt Latvijai patiesi lojālus cilvēkus un atteikties no rožainajām brillēm, raugoties uz integrējamo (lielākoties naidīgo) masu.

Vienmēr esmu dzīvojusi līdzī Latvijas liktenim, bet, gadiem ejot, kļuva skaidrs, ka neko nespēju mainīt uz labu. Mūsu grupiņa iestājās par to, lai tēvzemieši apvienotu mazās patriotiskās partijas (tolaik vairāk nekā 60, ja nemaldos). Tēvzemiešu pārstāvji apgalvoja, ka tas neesot iespējams. Drīz pēc tam mūsu grupa no TB/LNNK izstājās – es uz citu partiju nepārgāju. Tolaik jau dzīvoju laukos un, lai galīgi nesārūgtu etiķi un žulti, mēģināju ierobežot šķendēšanos (nu, kā tās 100 gudrās galvas nesaprot, ja pat vienkāršam darbarūķim skaidri un gaiši redzams!),

un dziedēju savu dvēseli ar mīlās Latvijas dabas skaistumu – mierā un klusumā. Tāds ir mans stāsts.

Pamodusies esmu istajā brīdī un steigšos lasīt, cenšos aptvert. Sāpīgi secināt, ka tik daudz dārgā laika, spēka un nervu šajos 20 gados izšķiests, uzklaussot, paklausot, skaidrojot, attaisnojoties – no tā cieta Latvijas attīstība. Pašiem savas vajadzības nācās atstāt novārtā. Un tā tas turpinās. Atkal un atkal jauni aizrādītāji, kritizētāji, draudētāji. Atkal jau Putins, jauna ANO tiesību eksperte Rita Išaka (LA, 28.02.2012.), Krievijas viceprezidents D.Rogozins (LA, 02.03.2012.).

Un ko mēs? Vai spēsim, vai drīkstam tiem pateikt: – Stop! Paldies, ka atgādinājāt – arī mēs taču esam nepietiekami labi aizsargājuši savējos. Varbūt arī mums pienākas kādas cilvēktiesības – nebūsim taču ierindoti gluži sunu kārtā, kaut gan – no kurienes tad cēlusies tā “sūnu valoda”?

Salīdzinājumam Franka Gordona stāsts par Izraēlas valsti: 60 gados viņi ir uzņēmuši vairākus miljonus tautiešu no visas pasaules, atdzīvinājuši tautu vienojošo ivritu. Pavalstnieku kopskaits ir kādi 7 miljoni (žīdi – 80%, arābi – 20%). Un viņi zina, ka pieņems tikai tādu konflikta atrisinājumu, kas garantēs, ka šis samērs nemainīsies viņiem par sliktu (LA, 10.05.2008.).

Pirms gadiem I.Ziedonis rakstīja: “Man nav ar tevi jārūnā” (pēc atmiņas A.E.). Šobrīd tiešām vajadzētu padomāt pirms runāt – gandrīz piedošanu piedāvāt (Anda Līce. Ir divas Latvijas / LA, 02.03.2012.).

Prof. Juris Bojārs iesaka sakārtot Satversmi, padarīt stingrāku (LA, 29.02.2012.). Svarīgs te ir katrs vārds un katram latvietim būtu ar to jāiepazīstas, lai ar skaidru nu droši domu palīdzētu Saeimai profesora norādīto bez kavēšanās izdarīt.

Aija Ezeriņa

Mušas uz banāna domā, ka tas pieder viņām

Turpinājums no 2. lpp.

Tautsaimniecības uzplaukums un materiālā labklājība ir sasniedzama tikai ar **Industrializāciju un Modernizāciju**, ar pēdējo saprotot, ka jāpārņem viss inovatīvais un tikai tāds jāattīsta Latvijā. Ja citviet pasaulē vilciens brauc uz magnētiskajiem spilveniem, tad nevarētu būt, ka Latvijā vagonu rūpnīca ražotu vagonus ar “koka spieķiem” vai uzsāktu ražot mobilo telefonu, kurus var noklausīties jebkurš milicis.

Latvijas nacionālajai tautsaimniecībai nevar būt politiska virsvadība, tai jābūt profesionālai, un Ministru Kabineta profesionālā struktūra ir jāparedz jau Konstitūcijas līmenī. Mēs jau piedzīvojām, kas notiek ar valsti pat tad, ja to sāk vadīt fiziķis. Vai cits fiziķis – Valsts Banku! Paskatieties, kādi cilvēki ir vadījuši Budžeta komisiiju, kādi parlamenta komisijas?

5. Valsts budžets

Vēlreiz atkārtoju – **nodokļi ir varmācība, un valsts, kura būvēta uz nodokļiem, ir varmācīga valsts**, kas aplaupa savus pilsoņus kā reketa brigāde. Kādreiz par nodokļiem karaļi, arhibīskapi un citi augstie kristieši “svētie tēvi” cēla sev greznas pilis (piemēram, arhibīskapu Vircburgas, Salzburgas pilis un daudzas

ļu naudu? Jūs domājat, ka Lībijas slavenā sociālā pakete (“Zintnieks”, N.358.) bija uzbūvēta no nodokļu naudas? Tieši otrādi, pilsoņi saņēma naudu, nevis to viņiem atpēma. Ar dažādiem pabalstiem valsts sadalīja naudu pilsoņiem. Jūs teiksit – tā bija naftas nauda, bet mums arī ir savas “zelta āderes”. Starp citu, paskatieties tepat kaimiņos Baltkrievijas sociālo paketi, tur valsts sedz vairāk nekā 70% no komunālajiem maksājumiem.

Valsts pārvaldījumā ir jābūt visiem pilsoņiem nozīmīgiem valsts stratēģiskiem uzņēmumiem, kādi bija, piemēram, VEF, RRR, Komutators, Rīgas Autobusu rūpnīca, Līgatnes vērstpapīru fabrika un daudzas citas slavenas rūpnīcas. Daudzas no šīm rūpnīcām var atjaunot, tās nacionalizējot (atklāti pasludinot prihvatizāciju par spēkā neesošu) vai uzcelot no jauna. Mūsu zelts ir mūsu ģeogrāfiskais novietojums un līdz ar to arī visa Piejūras tautsaimniecība (ostas nevar būt privātpašums, tā jau ir jūras prihvatizēšana). Nīderlandē savu pasaules varenību neuzbūvēja no tulpēm, bet gan no savām re-eksporta ostām. Latvija ir bagāta arī ar citiem Dieva dotiem valsts mēroga dabas resursiem, kā fantastiskie rekreācijas, rehabilitācijas, rejuvenācijas un inženier-ģeoloģiskie resursi.

“Bankām un finansu institūcijām arī ir “jāražo” naudas līdzekļi Latvijas valsts pilsoņiem, protams, konstitucionāli aizliedzot aizdot naudu uz procentiem.”

citās), tagad asfaltē ceļu uz savu privāto labklājības zemi. Tautai diskusijās ir jāizkristalizē savas prasības un, ņemot vērā iespējamo maka (valsts kases) “biezumu”, jāpasaka, ko tā var un nevar atļauties, ko ir ar mieru apmaksāt un kādas vēlmes atliekamas. Tāpat kā jūs plānojat budžeta ģimenē, ir jāplāno valsts budžets.

Tautas Pārstāvju Sapulcei (tautas parlamentam, tikai ne partijai!) ir jāparaksta sabiedriskais līgums ar pašiem piederošās valsts menedžmentu – Ministru Kabinetu. Protams, izvēloties tādu profesionālu valsts menedžmentu, kas to var realizēt dzīvē, spēj plānot un regulēt valsts tautsaimniecisko attīstību. Virsvadībai ir jābūt tādai, kura spēj “saražot” naudu valsts un pilsoņu vajadzībām – nevis atņemot pilsoņiem, bet saražot ar kopīpašuma (valsts) ražošanas līdzekļiem. Jūs domājat, ka Norvēģijā fantastiskie tilti un tuneļi klintīs uz salām, kur dzīvo tikai dažī cilvēki ir uzcelti par viņu nodok-

Valstij nav jāturpina valsts banku bankrotizācijas un prihvatizācijas politika (Citadeles, Hipotēku, Krājbankas, Investīciju, Pasta u.c.), bet jāattīsta sava valsts stratēģiskā nozare – finansu inženierija ar savu valsts banku struktūru. Bankām un finansu institūcijām arī ir “jāražo” naudas līdzekļi Latvijas valsts pilsoņiem, protams, konstitucionāli aizliedzot aizdot naudu uz procentiem. Neaizmirsīsim arī mūsu lauksaimniecisko un zivsaimniecisko potenciālu, jo latvieši ir gan zemes, gan jūras arāju tauta.

Mans mērķis nebija šajā rakstā caurskatīt visas likvidētās tautsaimniecības problēmas un piedāvāt visaptverošu tālākās darbības programmu, bet gan panākt, lai katrs lasītājs ja ne domā, tad vismaz aizdomājas par to, ko ar mums dara, kā manipulē, kā aplaupa jeb reketē. Tas bija tikai tāds īss ieskaits Dēmonkrātijas (bez) saimnieciskajā virtuvē un ankambarī (rinkūzī).

LABĀK BŪTU PAKLUSĒJIS...

A. V. Gremze

Kad jāvērtē atsevišķi Mavrika Vulfsona un Ābrama Kleckina izskolotie žurnālisti, ļoti grūti ievērot pieklājīgas izteiksmes formas un gribot negribot nākas lietot kādu spēcīgāku vārdu. Es nezinu, kur savas “gudrības” smēlies tik ļoti savu viedokli klāstīt gribošais Eduards Liniņš, bet man personiski nebūtu iebildumu, ja viņš būtu “mēms”.

No katra runātgrībētāja neizbēgami rodas kāds iespaids. Tas var būt iedvesmojošs, pamācošs, nomācošs, pašgudrs un arī tāds, kurā nav jūtams runātāja personiskais viedoklis, bet viss sagrābstīts un pakļauts tam, lai iztaptu valdošajam režīmam vai pastāvošajai modes tendencei un nekādi netiktu apdraudēta komforta sajūta par ne visai apdomīgi pateikto. Pēdējo, kā izteikti “mīksto” runas stilu, manuprāt, var attiecināt uz Liniņu. Viņš ir īstens laipšāšanas speciālists, lai pēc iespējas varētu būt labs visiem – gan krieviem, gan okupantiem, gan piektajai kolonnai, gan Briselei.

Tādi uzskata, ka nedaudz jāpielien arī latviešiem, jo nekad nevar zināt, uz ko tie var būt spējīgi – ja nu viņi patiešām atmosferā? Bet to nu gan nē! Tad jau var iznākt, ka jāmeklē cits darbs! Latviešiem labāk stāvēt pie ratiem un svētā mierā noskatīties, kā okupanti soli pa solim izposta Latvijas valsti – tāpat kā nedrīkstēja iesaistīties cīņā pret otrreizējo okupāciju. Staļins taču bija draugs Rūzveltam, kas sniedza bolševikiem milzīgu palīdzību. Vai tad ar to vien nebija pietiekami skaidrs, ka baltiešiem nav ko cerēt uz atbalstu un visa okupācijas neatzi-

šana ir tikai viņu “iekšējai lietošanai”?

Eh, būtu Liniņš tad bijis, viņš būtu organizējis iesaukšanu “pareizajā pusē” jau 1940. gadā! Čekai pavisam maz darba atliktu – tik vien kā no muguras ar pistoli tos dzīt pretī vācu kauļu zāģim.

Acīmredzot pēc Liniņa domām, tas, ka bolševiki jau 1940. gadā mobilizēja Sarkanajā armijā daudzus latviešus, bet 1944. gadā atkārtoti okupēja, lai visus bez izņēmuma – pat neapmācītus (bieži vien bez ieročiem) – sūtītu tieši tur, kur atrodas latviešu leģionāri, bija tīri aizdraudzības jūtām (!). Tas, ka pats Liniņš ir tipisks 50 gadu ilgas okupācijas pro-

cenšas padarīt vienlīdzīgu varmākas ar upuriem. Vistiešākā veidā tas izjūtams izteikumos par mūsu svētumu – Brīvības pieminekli. Liniņam laikam jau sapņos rādās, ka okupanti ar Latvijas karogiem iet pie mūsu svētuma simbolu.

Nav brīnums, ka tādām Liniņam nepatīk mācītājs Guntis Kalme, kurš vienīgais no visiem mācītājiem ir spējīgs ar īsta vīra drosmi aizstāvēt gan izsūtītos, gan leģionārus, gan partizānus. Cik nožēlojams izskatās pats Liniņš uz šī latviešu patriota fona! Liniņa dzīves mērķis varētu tikt piepildīts, ja visi žīdi, krievi, čigāni, mongoļi un Dievs vien zina kas vēl, tiktu dēvēti par latviešiem.

“Eh, būtu Liniņš tad bijis, viņš būtu organizējis iesaukšanu “pareizajā pusē” jau 1940. gadā!”

dukts, viņam pašam nav ne jausmas, jo, šķiet, neko citu savā dzīvē nav redzējis kā vien okupāciju, kurā arī daudzi prata labi iekārtoties. To apliecina arī tagadējā Latvijas valsts parodija, kurā turpina saimniekot okupanti kopā ar viņu līdzskrējējiem. Izskatās, ka, pēc Liniņa domām, tas ir visideālākais variants, lai netraucēti varētu parazitēt uz latviešu tautas (patiešām lielās traģēdijas) rēķina.

Kā okupācijas gados, tāpat arī tagad šāda tipa cilvēki nav spējīgi saskatīt traģisku stāvokļa patieso būtību. Nacionālo pašapziņu viņi ir pazaudējuši jau okupācijas gados un izjūt vienīgi naidu pret tiem, kam šī nacionālā pašapziņa ir saglabājusies. Tas izpaužas katrā teikumā, kad tie

Es gan neesmu drošs, ka žīdi tam piekrīst.

Pēc būtības Liniņam nesaprast, ka vācu mobilizācija tikai deva impulsu latviešiem kļūt par leģionāriem. Latviešu karavīriem tā bija iespēja tikt pie ieročiem. Varbūt Liniņam šajā sakarā ir zināms kas cits, ko viņš viltīgi slēpj? Tāda veida spriedelēšanai, ar kādu apveltīts Liniņš, tad nebija ne vietas, ne laika. Stāvoklis prasīja rīkoties bez kavēšanās. Pat tad, ja mēs būtu zinājuši ASV un Anglijas nodevīgo nostāju kara beigās, mums labāk bija mirt cīņā pret nāvīgāko ienaidnieku nekā tāpat tikt nošautiem no čekistu lodēm, kā tas notika ar Latvijas armijas vīriem Lestēnē. Un kam bija taisnība? To Liniņam labāk šķiet noklusēt.

Redzu, Liniņš, protams, ir pārliecināts (tāpat kā bolševiki), ka aizsargi arī bija fašisti. Lielākais vairums aizsargu patiesībā bija tie paši brīvības cīnītāji, kuri izcīnīja 18. novembra Latviju. Sos aizsargus bolševiki gandrīz visus iznīcināja – izsūtīti vai nošauti. Cilvēkam, kurš pats ir bez jebkādiem principiem, kurš ir glums kā zutis, kas spējīgs piemēroties jebkuriem apstākļiem, kaut ko

Eduards Liniņš

tādu nekad nesaprast. Ja arī tāds būtu spējīgs kaut ko saprast, viņš baidītos to atzīt. Šādi cilvēki var izraisīt vienīgi riebumu, murgodāmi, ka slepkavam ir tādas pašas tiesības kā upurim. Bet dzīvē mēs redzam, ka valsts izlaupītājiem, okupantiem un zagļiem ir lielākas tiesības (!). Šāda Liniņa vāvuļošana ir domāta tikai tādām, kāds ir viņš pats. Telefona zvani uz radio tiešraidi liecina, ka ir pietiekami daudz tādu latviešu, kuri šādu tipus spēj atpazīt.

Tas, ka mums ir tūkstošiem bijušo bolševiku miljonāru, Liniņu, protams, neuztrauc, jo neskrāpēs taču ģimī maizes devējam. Bet ar to viņam acīmredzot vēl ir pa maz, jo mums nav tāda līmeņa gangsteri kā Anželo Bruno Filadelfijā.

KORI UN VIRSDIRIĢENTI

Jānis B.

Koru dziesmu un mūzikas cienītājs

Pēdējā laikā Latvijā modē ir divi kori. Man kā vecam mūzikas cienītājam interesanti klausīties izpildījumus dažādos žanros un valodās.

Viena kora virsdiriģents (profils) ir no Ventspils ar hūti, kurš ar šo kori noslēdzis sadarbības līgumu. Lai varētu efektīvāk to vadīt un dot norādījumus ierindas diriģentiem – kādas dziesmas un kādā mēlīnā dziedāt –, Rīgā, Torņa ielā viņš noīrējis telpas. Tur notiek tekstu apspriešana un lomu sadale. Kora dalībnieki ir valstī plaši pazīstami cilvēki. Baumo, ka izcilākie (ar labu dīkciju) pat saņemot kārtīgas stipendijas. Pēdējā laikā dažādu iemeslu dēļ kori ir atstājuši daži solisti no KNAB un NR-PLV. Arī viens izcils solists, pasēmis savu daļu, palaidis “gaili”, nokaunējās un aizgāja prom. Nogājuši malā arī abi ievērojamie solisti A+A, bet kori vēl palikuši profesionāli no tiesībsar-

gājošajām iestādēm – ar spēcīgām un uztrenētām balsīm.

Tikmēr bijušās Pionieru pils saimnieks, kas vēl līdz galam nav paspējis iejusties savā ampuļā, jau piesardzīgāk sāk *študierēt* šī kora virsdiriģenta dziesmu tekstus. Neskatoties uz to, ka šī diždiriģenta pamatdarbs (“ro”) ir Ventspils, nekas netraucē tam bieži padzīvot Rīgā – padzītoties, izrādīties, pašam sev noticēt (ka esmu *the best*), tikties ar Mamikinu TV “Bez cenzūras” un atbildēt uz patikamiem jautājumiem. Pēdējā raidījumā nesapratu, vai viņš nevarēja vai tomēr nokaunējās atbildēt uz jautājumu, kas bija redzams arī aptaujā ekrānā: “Vai tu esi godīgs?” Ilgi pamīnājies, pagrābstījies, savā manierē izgrūda: “Es esmu taisnīgs!”

Otra kora virsdiriģents dzīvo Maskavā – ar to arī noslēgts sadarbības līgums. Redzams, ka tas Latvijā dzīvojošiem ierindas diriģentiem, tikpat efektīgi kā pirmais, dod norādījumus – kāda žanra dziesmas un kādā valodā jādzied. Viņam (tāpat kā

hūtei) Rīgā noīrēts bijušā Maskavas naģenes un Rīgas kaku aizstāvja starpā noslēgtā Pakta produkts – t.s. Maskavas Nams, kur klausītāji klausās pēdējā laika modernākās dziesmas nelatviešu mēlē. Tas stiprā mērā atslogo sūtniecības darbu ar savējiem, labi atalgotiem klientiem (Konstantīna Borovoja izteicieni tieši par to, kas finansē visu šo krievu valodas un pārējās pretlatviskās kampaņas).

Gribētos dzirdēt Rīgas saimnieka atbildi uz jautājumu: “Kāpēc Rīgā nav nevienas citas pasaules valsts galvaspilsētas Nama?” Pat bez brillēm redzu, ka galvenie solisti ir tās tautības pārstāvji, kam varbūt vajadzētu dziedāt *idish* vai *ivrit* mēlē. Bet laikam jau ar putām uz lūpām dziedāt lielā kaimiņa dziesmas ir izdevīgāk – labi atalgota haltūra, izdevīgas rebes, kā arī varbūt jāatstrādā kāds pasūtījums.

Iekšējais velniņš mani dida noticēt, lai man piedod *cionas gudrie*, vai tik te nav sākuši darboties viņu *protokolu* špikeri. Sa-

vādi, ka, tikuši Latvijas pilsoņu ievēlēti, nodevuši un parakstījuši zvērestu uzticīgi kalpot Latvijas valstij, tie Saeimā un Eiropā dzied solo krievu valodā, nekad nesajaucot uzdoto mēlīni un tekstu – latviešu valoda *po barabanu!*

Arī “Jaunais vilnis” Jūrmalā atgādina *šabašu*, kurā notiek šī pasākuma organizatoru un *biezo* pašslavināšanās, pēc kura veselu gadu TV katru dienu (kā *Dormeo* reklāma) tiek dzīta katram paurī. Bet vai tik te nav jāparokas drusku dziļāk? Iespējams, ka jaunie izpildītāji ir tikai iegansts, un šīs tautības pulcēšanās kopā tik lielā barā kalpo pavisam citiem mērķiem. Kultūra te vairāk mērojama ar izlietoto prezervatīvu daudzumu.

Pašlaik šo abu koru reitingi vienkāršo, netendēto skatītāju un klausītāju acīs ir diezgan bēdīgi, tādēļ gaidīsim (tagad modē), ka kāds uztaisīs prātīgu PROJEKTU, kas ļautu tos reorganizēt – kardināli izmainot dziesmu tekstus un mēlīni.

Lai veicas!

VĒSTĪJUMS “GUDRO” SANĀKSMĒ

Parodija – bet varbūt īstenība?

*Lejasciemā,
1963. gada jūnijā*

Uz šodienu varu ziņot, ka brīdis, kad *goju* tautas pilnīgi un galīgi nonāks mūsu rokās, ir pavisam tuvu.

Visa *goju* pasaule ir kā milzīgi dzirnakmeņi, kuri griežas pretējos virzienos – drūp paši un drupina pēdējos *goju* spēkus. Brīdi, kad šie divi milži būs izšķieduši visu savu enerģiju asā un neauglīgā ķīviņā, kuru mēs viņiem visu laiku uzspiežam un visādi uzpūšam, mēs sadrupināsim milzu dzirnakmeņus un nostādīsim radušos bezveidīgo, glēvo un nožēlojamo *goju* masu alternatīvas priekšā – vai nu mēs vai kodolkarš. Nepieciešams vienmēr augstu turēt kara rungu un to sparīgi vicināt *goju* acu priekšā, jo, raugi, tad viņi jutīs, ka tā ik brīdi var nokrist, un drēbēs bailēs par savu dzīvību. Protams, mēs neļausim tam notikt, un galu galā uzstāsimies par īstenajiem miera sargātājiem un cilvēces glābējiem. Pateicībā slīdama pie mūsu kājām, cilvēce būs laimīga, apreibusi, izmocīta un bez spēka.

Augšējā dzirnakmenī – sociālismā – mēs izravējām veco *goju* reliģiju, aizstājot to ar aklu ticību jauniem baušļiem.

Apakšējā dzirnakmenī – kapitalismā – mēs reliģiju paturēsim, izmainītu līdz nepazīšanai. Tā mums kalpos, lai sētu nesaticību, paralizētu *goju* gribu un prātus, baidītu tos ar pastardienas postu kodolbumbu ugunīs. Viss tas tu-

rēs *gojus* satraukumā un bailēs.

Mēs ne mirkli nedosim atžirgt *goju* prātiem, liekot tiem gan cīnīties dēļ savas eksistences, gan izplūst politiskās kaislībās, gan iztālēm vērot lidināmes miera balodi, kas nekad bez mūsu virsvaldības nevaldis, jo ik brīdi mēs pasaulē uzturēsim kādu saspilējuma centru, ko uzpūtīsim pēc vajadzības līdz starptautiska mēroga bubulim. To nodzēsīsim pirms tā pārplīšanas un audzēsīm jaunu citā vietā.

Mēs radīsim neparedzēti intensīvu tehnikas un domas uzplaukumu, kas *gojos* radīs vispārējās labklājības ilūziju, bet ne pašu labklājību, tādējādi vēl jo vairāk satracinot un apmulsinot *gojus*, kuriem liksies, ka vēl vajadzīgs viens solītis, viena piepūle, viens sasprindzinājums, – un iestāsies vispārēja paradīze. Viņi neapjēgs, ka mūsu veidotajā pasaulē liela daļa cilvēces pūliņu ir vai nu veltīti, vai nāk viņiem par sliktu, vai arī nemanīti pārslid mūsu rokās.

*Protokolējis
Jānis Biezais*

P.S. Ierakstam vecajā kladē būs 49 gadi. Pašam tobrīd bija aptuveni 23. Biju fizikas skolotājs Lejasciema vidusskolā. Tekstu pārrakstīju burts burtā. Manuprāt, interesanta liecība laikam, kad izvēsta “komunisma” celtniecība teju apogejā. Kas mainījies? Dzirnakmeņi padrupuši, mazskaita tautiņas arīdzan. Kā baiss bieds

kland trulais ceļa rullis – globālisms.

“REN TV Baltija” pēc divu stundu gara raidījuma guvu impulsu sameklēt nodzeltējušo kladi. Īsumā: 300 bagātu, iespējams, gudru cilvēku kaut cik sekmīgi realizē šādu vēlmi – pasaulē būtu labi pusmiljardam, pieciešams būtu viens miljards (Pēc ANO datiem, optimāli izmantojot, pietiek tikai 1 miljardam cilvēku), bet pārējie – liekas mutes.

Iesaistīti – pētniecība, nau-
da, mediji, medicīna. Soross – lai! No “porno” līdz “pleiba”, pat Ēlertes “Diena”. Pavidēja Latvijas ietekmīgas dāmas (Egle) kailfoto. Granta tikumība, ģimene. Izvēsta zāļu dāļāšana, īpaši Āfrikā, nolūkā novājināt cilvēku dabisko aizsargspēju. Vairāk slimos, nīks un nonīks. Vēl un vēl – perversitātes līdz vemšanai.

Tāpēc, cilvēki, būsīm modri!

J. B.

peni vai atklāti) attaisno mērķi. Nodevība, meli, tīši sagrozīta patiesība – viss attaisno mērķi. Fiziska un garīga ietekmēšana, cilvēku uzpirkšana ar mantu un naudu – šo cilvēku vajību izmantošana ir atļauta un veicināta.

Zemiskumam nav robežu. Seit nav nekādu morālu, ētisku, vispārcilvēciskas cieņas, likumu vai tikumu ievērošana un vērā ņemšana.

Mums jābūt ļoti, ļoti gudriem, lai nākotnē pastāvētu un būtu latviešu tauta, valsts un valoda. Par visu

vairāk mums vajadzīgs garaspēks un ticība, ka mēs gribam un varam pastāvēt, izdzīvot un uzvarēt ļauno. Mums jābūt, un mēs esam sīksti, to pierāda mūsu tūkstošgadīgā vēsture. Tāds nu ir cilvēces liktenis, ka pasaulē ir arī ļaunais. Ar to ir jārēķinās. Bet būsīm stipri savā pārliecībā, par labā pārakumu pār ļauno. Nepadosimies ļaunā viltībām! Ļaunais ir īslaicīgs. Ļaunais ir pārejošs. Ļaunais nekad negūst un negūs uzvaru pār Labo. Tikai Labais ir mūžīgs.

M. Mednis

Veicināt plašāku “DDD” izplatību un sniegt atbalstu tā veidošanai iespējams, pārskaitot ziedojumu uz **Latvijas Nacionālās frontes kontu Latvijas Hipotēku un zemes bankā** (SWIFTkods: LHZBLV22); **konts: LV38LHZB1000054029001; Reģ.Nr.LV40008033014**

VĒSTULE

VALSTS PREZIDENTA NECIENĪGI

Valsts prezidents A.Bērziņš 16. martā runāja par piedošanu un satīcīgu sadzīvošanu nākotnes vārdā – ar to pašu parakstīdamies zem mūsu, latviešu tautas, nāves sprieduma. A.Bērziņš stāsta, ka visiem kopā jāveido nākotne, kur Latvija ir varena un stipra valsts, ko cienī un atzīst visa pasaule. Kāds viņam ir plāns vai vismaz vīzija, kā to panākt? Par to A.Bērziņš nepauz ne zilbi. Ja viņš domā, ka jāturpina pazemīgi klanīties uz visām pusēm, kā to Latvija dara jau vairāk nekā 20 gadus, tad tas nav Valsts prezidenta aicinājums!

A.Bērziņš ir vēl bailīgāks par Zatleru, kurš, acis grozīdams, baidījās, ka tikai nepasprūk kāds vārdiņš, kas varētu nepatikt Austrumiem vai Rietumiem. Valsts prezidentam jākvēlo par savas tautas pastāvēšanu, bet to no viņa nevar sajūst.

Ja turpināsim “mierīgi saliedēties” ar saviem slepkavām, okupantiem, tāpat kā šos vairāk nekā 20 gadus pēc Latvijas valstiskās neatkarības atgūšanas, tad gala iznākums ir redzams – Latvija bez latviešiem.

A.Bērziņš nekādu latviešu tautas atdzimšanas brīnumlīdzekli nav izdomājis. Ar savu “vāvuļošanu” viņš varētu izcelties, tā sakot, Pūpēžu pagastā, bet ne uzrunānot visu valsti.

Vienīgais mierinājums, ka mēs, latvieši, nebūsim ne pirmie, ne pēdējie, kuri nosmok krievu “minoritātes” apskāvienos. Un tādi *bērziņi* tāpat, kā *zatleri* un *vikšfreibergas*, iemantos vien zobgaļu piemiņu – miers un bērziņš...

Tādēļ A.Bērziņa noraidošā attieksme pret 16. martu kā pret 9. maiju ir nesaprotama – vismaz tā nav Latvijas Valsts prezidenta cienīga!

Gunārs Terinks

VAI LATVIJA SPĒS PĀRVARĒT “DIŽĶIBELI”?

Turpinājums no 4. lpp.

Bet, kā lai attīsta ražošanu, ja iegūto naudu nedrīkst izmantot šim nolūkam? Latvijai gadu gājumā krājušies arī citi parādi, kas bija radušies, kad Latvijas imports pārsniedza eksportu. Bet, ja Latvija būtu piedrukājusi trūkstošos latus, tad tādas “dižķibeles” nemaz nebūtu. Augstais lata kurss nekādu lielu labumu Latvijai nenes, jo tik dārgas Latvijas preces citas valstis importēt nevēlas. Lietuva šajā ziņā ar savu zemo litu ir aizsteigusies Latvijai priekšā, ražojot vairāk, un ar savām precēm tai ir vieglāk konkurēt pasaules tirgū. Ar labām sekmēm savu valūtu pazemināja arī Polija, Ungārija un Islande.

Kādreiz Latvijas apciemojuma laikā Anglijas mārciņu es varēju izmainīt gandrīz par tik pat daudz latiem. Tagad uz Ziemassvētkiem par 100 angļu mārciņām Latvijā deva tikai 80 latus. Anglija gan vēlreiz piedrukāja mārciņas, līdz ar to kritās mārciņas kurss. Bet Latvija jau negribēja samazināt lata vērtību, jo cerēja 2014.gadā latu apmainīt ar eiro, tomēr eksperti paredz, ka tāds eiro 2014.gadā vairs nemaz nepastāvēs...

“Integrējot tik lielu okupantu skaitu, grūst Latvijas pastāvēšanas pamati. Māja, kas nav celta uz drošiem pamatiem, konkrēti, uz latviskas Latvijas pamatiem, pamazām aiziet pa skuju taku, bet Latvijas varas vīri to nejut un negrib zināt.”

Otra lieta – Latvija, uzturot lata augsto vērtību, gribēja saudzēt tos, kas bija ņēmuši daudzus kredītus eiro valūtā, kas apgrūtinātu eiro aizdevuma atdošanu, bet augsti uzceltais lats apgrūtinā celt tautsaimniecību un ekonomiju.

Lai izklūtu no parādu “ķibeles”, Latvijas valdībai nācās izplānot š.g. budžeta “konsolidācijas” apjomu, kas pieaudzis līdz 151,1 miljoniem latu. Valdība apņēmusies, ka budžeta deficīts šogad nepārsniegs 25% no iekšzemes kopprodukta. 2012. gadā valsts konsolidētā budžeta ieņēmumi 4,5/6 miljardi latu, izdevumi – 4,641 miljardi latu. Salīdzinājumā ar 2011. gadu budžeta ienākumus paredzēts palielināt par 255,1 miljoniem latu, un izdevumus samazināt par 113,5 miljoniem latu. Valdība plāno papildināt budžetu ar soda naudām – 7,3 miljoniem latu par ātruma pārsniegšanu auto vadītājiem, bet, ja nu braucēji kļūst disciplinēti un noteikumus nepārkāpj? Nu, tad valdībai vajadzēs agītēt, lai cilvēki noteikumus pārkāptu. Slīkonis jau ķeras pie salmiņa!

Latvija pārdzīvo grūtus gadus ar okupācijas laika domāšanu, mantotu no Austākās Padomes režīma. Ir tā, kā Saeimas deputāte, bijuši izglītības ministre Ingūna Rībena saka: “Patiesībā tā vēl joprojām ir padomju okupācijas laikos traktētā pagātne. Nesam izdarījuši to, ko vajadzēja darīt, un esam aizgājuši pavisam citā virzienā.” Grūto pašreizējo Latvijas stāvokli atzīst Saeimas deputāts Dāvis Stalts: “Tieši šajā laikā mēs varam Latviju pazaudēt ekonomiski.”

ZALĀ GRĀMATA

Muammārs Kadāfi
Lībijas prezidents

*Turpinājums no
Nr.6(260)
(sākums "DDD"
Nr.16(246))*

MINORITĀTES

Kas ir minoritātes, kādas ir to tiesības un pienākumi? Kādus ceļus šīs problēmas atrisināšanai piedāvā Trešā Vispasaules Teorija pārējo sabiedrības problēmu risinājumu ietvaros?

Pastāv divi minoritāšu veidi: minoritāte, kas ir saplūduši ar pamatnāciju un kļuvusi par tās sociālo daļu, un minoritāte, kurai nav savas nācijas. Pēdējā ir pastāvīgs sabiedrisks organisms un vēsturiski izveidojušies kopība, kura pievienošanās un likteņa kopības rezultātā ar laiku kļūst par nāciju.

Šīm minoritātēm, kā jau teikts, ir suverēnas sabiedriskas tiesības. Šo tiesību ierobežošana no jebkura vairākuma puses ir patvaļa. Sabiedriskā savdabība, kas piemīt šīm minoritātēm, nevar tikt ne dāvināta, ne atņemta. Šādas minoritātes politiskās un ekonomiskās problēmas var tikt atrisinātas tikai tādas sabiedrības apstākļos, kuru pārvalda masas, kuru rokās ir vara bagātība un ieroči. Raudzīties uz minoritāti tikai no politiskā un ekonomiskā viedokļa ir diktatoriski un netaisnīgi.

MELNIE

Pasaulē valdīs melnie.

Melnās rases vergošana baltajiem bija verdzības vēstures pēdējais etaps. Atmiņas par to saglabāsies melnā cilvēka apziņā līdz tam laikam, kamēr viņš pārliecināsies, ka ir pilnīgi atjaunojis savas tiesības.

Šis traģiskais vēstures fakts, tā izraisītās sāpes un melnās rases psiholoģiskā tieksme pašapliecināties un rehabilitēties ir tik spēcīgs psiholoģisks faktors, ka nevar ignorēt

veselas rases tieksmi pēc revanša un kundzības. Bez tam jāņem vērā arī tāds sabiedriskā procesa vēsturiskais fakts kā dzeltenās rases kundzība, kas nāca no Āzijas, kā arī tai sekojošā baltās rases kundzība, kas kolonizēja veselus kontinentus.

Tagad tuvojas melnās rases kundzība.

Sociāli melnā rase patlaban ir stipri atpalikusi. Taču šī atpalicība veicina melnās rases skaitlisko pārsvaru, jo zemā dzīves līmeņa dēļ melnie nelieto pretapaugļošanās līdzekļus. Turklāt sabiedrisko paražu atpalicības dēļ melnie nepazīst ierobežojumus laulības dzīvē, kas noved pie melno iedzīvotāju neierobežota skaitliskā pieauguma. Tajā pašā laikā pārējās rases dzimstības regulēšanas un pastāvošās laulību likumdošanas rezultātā skaitliski samazinās. Tas ir arī balto iedzīvotāju pastāvīgās aizņemības rezultāts, kamēr melnie ļaunas dikam dzīvesveidam un mūžīgas brīvības atmosfērai.

IZGLĪTĪBA

Zināšanu apgūšana nav reglamentējams process un mācību grāmatās fiksētais materiāls, ko jaunatne ir spiesta izstudēt, sēžot mācību auditorijās. Šāda apmācības metode, kas pastāv visā pasaulē, ir pret-runā ar brīvību. Obligātā izglītība, ar kuru tā lepojas visas pasaules valstis, kas to ir uzspiedušas jaunatnei, ir brīvības un cilvēka dabīgo spēju apspiešana. Piespiedu metodes lietošana profesionālās orientācijas jautājumos ir brīvību nāvējošs diktāts, jo tas liedz cilvēkam brīvu izvēli, ierobežo viņa jaunradi un talanta izpaušmes. Piespiest cilvēku studēt kādu no programmā paredzētajām disciplinām ir diktāts. Uzspiest cilvēkam noteiktu priekšmetu mācīšanos ir diktāts.

Obligātā, ar programmu reglamentētā apmācība īstenībā ir varmācīga tumsonības uzspiešana masām. Visas valstis, kas īsteno apmācības procesu

oficiāli noteiktos priekšmetu un disciplīnu ietvaros, varmācīgi izturas pret saviem pilsoņiem. Vispasaules kultūras revolūcijai ir jāsaņem vispārpieņemtās apmācības metodes un jāatbrīvo cilvēka saprāts no tendenciozām programmām un cilvēku gaumes, izpratnes un prāta ieviržu pakārtošanas.

Sacītais, kā dažam labam vulgarizētājam var likties, nebūt nenozīmē, ka ir jāslēdz mācību iestādes un jāliedz cilvēkiem iespēja mācīties. Tieši otrādi – teiktais nozīmē, ka sabiedrības pienākums ir nodrošināt saviem pilsoņiem jebkuru izglītību, turklāt ļaujot izvēlēties tādu izglītības veidu, kāds visvairāk atbilst katra cilvēka dabai. Tas savukārt prasa pietiekamu mācību iestāžu skaitu visās zināšanu jomās. To nepietiekamība ierobežo cilvēka brīvību, piespiežot viņu studēt pastāvošās disciplīnas pastāvošajās mācību iestādēs. Līdz ar to viņam tiek liegta dabiskās izvēles brīvība, jo daudzās zinātņu nozarēs mācību iestāžu gluži vienkārši nav.

Sabiedrība, kas ir aizšķērsojusi ceļu uz zināšanām vai arī monopolizējusi šīs tiesības, ir atpalikusi, tumsonīga un brīvībai naidīga sabiedrība. Tikpat atpalikusi, tumsonīga un brīvībai naidīga ir sabiedrība, kas monopolizējusi reliģiozās zināšanas, vai sabiedrība, kurā sagrozītā veidā tiek pasniegta sveša kultūra, reliģija un dzīvesveids. Tas pats attiecas uz sabiedrību, kas ir monopolizējusi materiālās zināšanas. Jebkuram cilvēkam ir tiesības uz zināšanām, un neviens nedrīkst viņam liegt šīs tiesības. Vienīgi viņš pats var atteikties no tām. Tumsonībai pienāks gals, kad katram cilvēkam būs pieejams ceļš uz objektīvas patiesības apgūšanu.

MŪZIKA UN MĀKSĻA

[..]

Ja viena daļa cilvēku sēru gadījumā valkā baltu apģērbu, bet otra tērpjas melnā, tad arī emocionālā krāsu uztvere katrai cilvēku grupai būs atšķirīga: vienai negatīvās emocijas būs saistītas ar baltu, bet otrai – ar melnu krāsu. Emocionālā reakcija pavisam konkrēti iedarbojas uz organismu, turklāt šī iedarbība tiek mantota: pēcnācēju paaudzes instinktivi nemilēs melno vai otrādi – baltu krāsu. Tādēļ katra tauta var pilnībā uztvert tikai savu mākslu un nacionālo kultūras mantojumu pat tādā gadījumā, ja tautām ir dažāds kultūras mantojums, bet mūsdienās tās runā vienā valodā. Šīs atšķirības, kaut arī vārgi, izpaužas pat vienas tautas vidē.

Apgūt vienu kopīgu valodu nav grūti, tāpat kā nav grūti, zinot citu tautu valodas, iemācīties saprast to mākslu.

Grūti, pat neiespējami ir emocionāli pilnīgi integrēties uz svešas valodas pamata. Šī problēma pastāvēs, kamēr neizzudīs mantošanas faktora iedarbība uz vienā valodā runājošiem cilvēkiem.

JĀŠANA, CITI SPORTA VEIDI UN IZRĀDES

Sports var būt individuāls kā lūgšana, kuru cilvēks lasa vienatnē, dažkārt pat aizslēgtā istabā, vai arī kolektīvs, kad sporta spēles notiek lielos stadionos zem klajas debess, ko var salīdzināt ar lūgšanu, kas notiek baznīcā. Pirmajā gadījumā sports ir individuāla nodarbība, bet otrajā – masveida, jo ar to nodarbojas visa tauta, neuzticot šo nodarbību nevienam citam. Būtu savādi, ja cilvēki ietu uz baznīcu nevis lūgt Dievu, bet paskatīties, kā to dara citi. Tikpat savādi izskatās tas, ka ļaunu bari iet uz stadionu, nevis lai piedalītos sporta spēlēs, bet gan lai noskatītos kāda sportista vai sportistu grupas uzstāšanos.

Sports līdzinās lūgšanai, ēdienam, apkurei, svaigam gaisam. Cilvēki taču neiet uz restorānu, lai paskatītos, kā ēd citi. Absurdi būtu iedomāties cilvēku, kurš lūgtu kādu citu pasildīties pie ventilatora savā vietā. Tikpat absurdi ir tas, ka sabiedrība atļauj vienam cilvēkam vai cilvēku grupai monopolizēt sportu, norobežojot no tā sabiedrību, kas sedz visus ar to saistītos izdevumus. No demokrātijas viedokļa tas ir tikpat nepieļaujami kā tas, ka tauta atļauj vienam cilvēkam vai cilvēku grupai – partijai, šķirai, klanam vai parlamentam – tautas vārdā izlemt tās likteni vai noteikt tās prasības.

Individuālais sports ir cilvēka personīga lieta. Viņš nodarbojas ar sportu pēc paša iniciatīvas un pats sedz ar to saistītos izdevumus. Masu sports pieder pie cilvēku sociālajām vajadzībām, tāpēc kā no sporta, tā no demokrātijas viedokļa neviens nevar uzticēt kādam citam to garīgo un fizisko gandarījumu, kādu cilvēks izjūt, nodarbojoties ar sportu. No demokrātijas viedokļa ne atsevišķai personai, ne cilvēku grupai nav tiesību monopolizēt sportu, varu, bagātību, ieročus, norobežojot no tā pārējos.

Mūsdienu tradicionālā sporta pamats visās valstīs ir sporta klubi, kuru rīcībā ir visas iespējas un līdzekļi sporta nodarbību nodrošināšanai. Šīs organizācijas ir tādi paši sociāli monopolistiski institūti kā politiskās diktatūras institūti, kas monopolizē sabiedrībai atņemtās bagātības, kā militārie institūti, kas ir monopolizējuši tautai atņemtus ieročus. Līdzī-

gi tam, kā masu laikmets sagrauj bagātību, varu un ieročus monopolizējušos institūtus, tam jāsaņem arī sociālo aktivitāti – jāšanas sportu un citu sporta veidu nodarbības monopolizējušie institūti. Kad ļaunu masas sastājas garās rindās, lai atbalstītu kandidātu, kurš viņu vietā izlems viņu likteni vai, iedomāsimies pavisam neiespējamo, pārstāvēs viņu pašcieņu, suverenitāti u.tml., tad tādām gribasspēku un pašcieņu zaudējušām masām atliek vienīgi noskatīties no malas, kā kāds darbojas tur, kur it kā viņiem pašiem vajadzētu darboties. Līdzīgi tas notiek ar cilvēkiem, kuri nenodarbojas ar sportu paši sava prieka pēc, jo nav spējīgi darīt to nemācēšanas dēļ vai arī sporta nodarbības monopolizējušo institūtu piekrāpti. Šīs organizācijas cenšas izklaidēt viņus un notrulināt viņu apziņu, atstājot viņiem vienīgi iespēju aplaudēt un priecāties par citu panākumiem. Kad vara pieder masām, sports kļūst masveidīgs. Kad bagātības un ieroči pieder masām, sports kā viens no sociālās aktivitātes veidiem arī pieder masām.

“Vispasaules kultūras revolūcijai ir jāsaņem vispārpieņemtās apmācības metodes un jāatbrīvo cilvēka saprāts no tendenciozām programmām un cilvēku gaumes, izpratnes un prāta ieviržu pakārtošanas.”

Kolektīvais sports ir masveida sporta nodarbības. Ņemot vērā labumu, ko dod sports kā veselības un izklaidēšanās avots, uz sporta nodarbībām ir tiesības visai tautai. Nav saprātīgi pārvērst sportu par viena cilvēka vai cilvēku grupas prioritāti, atļaut viņiem vien izmantot sporta fiziski un morāli atveseļojošo ietekmi uz cilvēku, sevišķi gadījumā, kad masas nodrošina viņus ar visu nepieciešamo un sedz visus ar to saistītos izdevumus.

Tūkstošiem aplaudējošo skatītāju, kuri piepilda stadionu tribīnes, ir tūkstošiem piemānītu cilvēku, kas, paši nespējami nodarboties ar sportu, dīķi sēž tribīnēs un aplaudē iniciatīvu pārtvērušam čempionam, kurš ir atbīdījis viņus malā un monopolizējis sporta nodarbības, izmantojot masu sniegtās iespējas. Stadionu tribīnes pastāv vienīgi tāpēc, ka masām ir liegta iespēja nokļūt stadionos un sporta laukumos un nodarboties

ar sportu. Stadionu tribīnes kļūst tukšas un izzudis vienīgi tad, kad masas sapratīs, ka sports ir viens no sociālās aktivitātes veidiem, pieplūdinās sporta arēnas un iesaistīsies nodarbībās kā dalībnieki. Par skatītājiem var būt vienīgi uz sporta nodarbībām nespējīga minoritāte.

Stadionu tribīnes izzudīs, kad tajās nebūs kam sēdēt.

Teātru un koncertu zāles ir piepildītas ar nenopietniem cilvēkiem, kas nespēj spēlēt savu lomu dzīvē, ar tiem, kuri nesaņem vēsturisko notikumu jēgu un neiztēlojas nākotni. Šie ikdienā apmeklē teātru un koncertu zāles, lai noskatītos, kā rit dzīve, un pamācītos, līdzīgi tam, kā to dara skolēni pārpildītajās klasēs.

Dzīves radītājiem nepieciešam ir skatuves tēlo dzīvi. Tāpat kā jātniekiem sacīkšu laikā nepieciešams sēdēt tribīnēs. Ja katram būtu zirgs, nepaliktu sacīkšu novērotāju. Tribīnēs sēd tie, kas paši neprot nodarboties ar šo sporta veidu.

Nomadu tautas nepazīst teātri un izrādes, jo viņu dzīve ir augstākajā pakāpē skarba un darba pilna. Viņi uztver dzīvi nopietni

un smejas par dažādādām dzīves imitācijām. Šie ļaudis nav sporta sacīkšu skatītāji, viņi masveidā piedalās tajās, jo izjūt stihisku nepieciešamību un prieku būt par šādu pasākumu dalībniekiem.

Bokss un citi cīņas veidi liecina par to, ka cilvēce vēl pilnīgi nav atbrīvojusies no barbarisma paliekām. Bet, kad civilizācijas līmenis kļūst augstāks, tas neizbēgami notiks. Savā laikā pistoļu divkaujas un vēl pirms tam cilvēku upurēšana bija ikdienišķas parādības, bet tagad, pēc stīmiem, šādu barbarisma izpaušmju vairs nav. Šodien cilvēki ar mūsu smīnu domā par to, ka viņu senči ir nodarbojušies ar tādām lietām. Pēc gadu desmitiem vai simtiem tas pats notiks arī ar boksu un citiem cīņas veidiem. Tomēr jau tagad izglītotākie un inteliģentākie cilvēki atturas no šādiem barbariskiem sporta veidiem, nevēloties būt ne par šādu izrāžu dalībniekiem, ne skatītājiem.